

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 44

15 cts.

VRIJDAG 23 JANUARI 1925

Café-Concert „De La Paix”

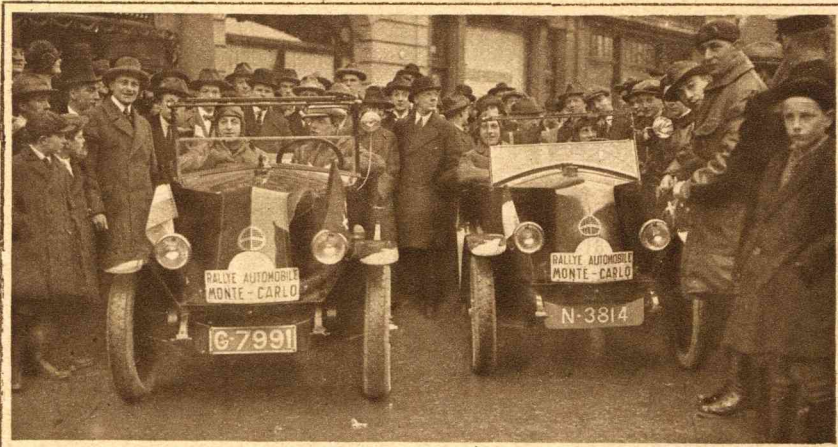
Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

BLAUW-WIT — H. F. C.

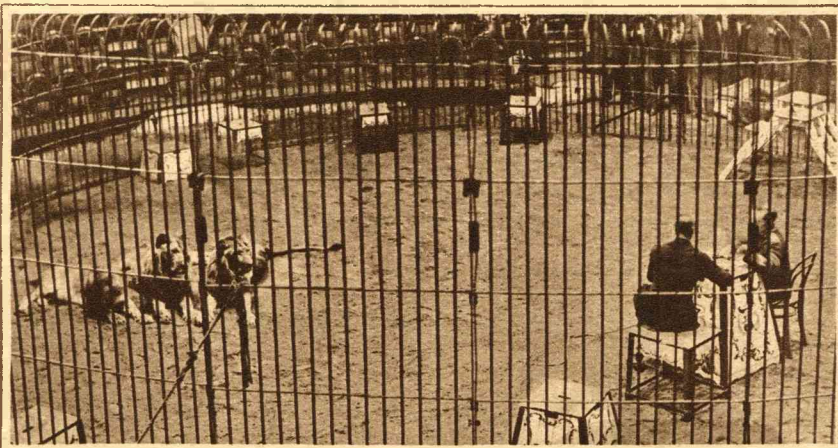
Deze wedstrijd, die met een 3-2 overwinning van Blauw-Wit eindigde, had een zeer spannend verloop en hoewel na de rust de Haarlemmers eerst in de meerderheid waren, was toch tenslotte de overwinning voor de Amsterdammers. Wij geven hierboven een kiek van de wijze waarop het winnende doelpunt werd gemaakt.

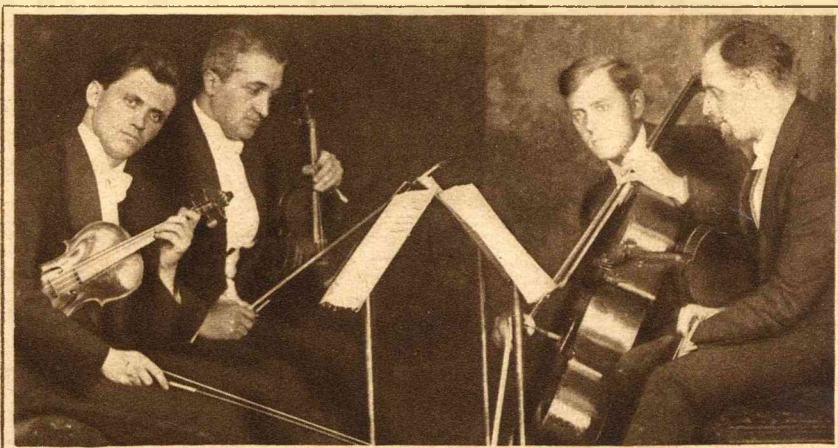
Het vertrek van den heeren Lankhorst en Philips (links) en Fischer en Warendorf (rechts) voor de stertit naar Monte Carlo. Beide wagens zijn Renaults.

Door de dochter van den burgemeester van Amstelveen, mej. A. G. Colijn, werd deze week de eerste steen gelegd der Witte Stad, de tuinstad die 3000 eengezins woningen zal bevatten.

Een persfotograaf heeft om een weddenschap van f 300.— een partijtje kaart gespeeld in een leeuwenkooi van het circus Carré.

Het Dresdener strijkkwartet, dat onder leiding van de Concert-directie Ernst Kraus een tournooi maakt door ons land.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”,- „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

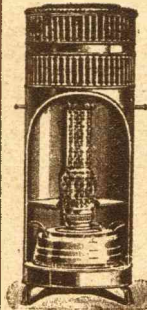
De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

PETROLEUMKACHELS

van
REEDERS
N.Z. Kolk 17
zijn
de Beste.

Hoofd- en

**Zenuwpijn
Rheumatiek
Verkoudheid
Slapeloosheid**

behoeven U niet langer te kwellen: koop direct het juiste geneesmiddel de Jogal-tabletten. Zij helpen ook U
Bij alle Apoth. en Drog. a f 0.80 en f 2.—

Jogal-tabletten

Jmp. A. J. AMEYE, A'dam.

NU IS HET DE TIJD voor
GELDERSCHE ROOKWORST
en dan met het loodje
ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL
N.Z. VOORBURG WAL 57-59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:
Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op DE STAD AMSTERDAM à f 1.62⁵ per drie maanden 1) f 0.12⁵ per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA**

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

IN DAGEN VAN MIST

Den laatsten tijd hebben we nogal eens last van den mist gehad, waardoor het fotografeeren belemmerd wordt. Waar de mist ons het kieken wilde beletten, besloten we, den mist zelf maar te fotografeeren — men ziet, hoe geheel anders de indruk is, die de brug over de Reguliersgracht bij de Kerkstraat maakt achter het mistgordijn, dan bij helderen zonneshijn.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

23STE VERVOLG

Daarbij kwam hem 'n kaart in de handen, die er al enkele dagen lag. 't Was een uitnodiging voor een tuinfeest op Kreuzberg. Sinds mr. Crosshall Kreuzberg voor het gezellig verkeer geopend en zijn bezoeken-tournee in den omtrek gemaakt had, was dit groote tuinfeest reeds in de pen geweest. En alles wat met den Amerikaan en zijn dochter in connectie gekomen was, had 'n uitnodiging ontvangen. Mr. Crosshall wilde zijn dochter onder de menschen brengen.

Lothar had zich bereidwillig als „maitre de plaisir” beschikbaar gesteld en was de laatste dagen steeds, als hij vrij van dienst had, op Kreuzberg geweest. Overmorgen zou het feest plaats vinden. Augustus leverde tot dusver heldere, droge dagen en men rekende op goed weer voor het feest. Heel Kreuzberg zou geillumineerd worden, opdat de gasten zich ook nog na het invallen der duisternis buiten konden vermaken. Er zou ook vuurwerk afgestoken worden en Lilian bracht verder nog allerlei nieuwe, interessante variaties in het feestprogramma, daar zij in Amerika in haar vaders huis reeds dikwijls zulke feestelijkheden gearrangeerd had.

De gansche omtrek was gevraagd en overal liepen de gesprekken over het aanstaande tuinfeest.

Toen Lothar met zijn brief klaar was, wierp hij zich op den divan en stak 'n nieuwe cigarette aan. Hij dacht aan Lilian Crosshall. Zij was mooi, buitengewoon mooi, en hij was begonnen met zich hals over kop op haar te verlieven. Maar spoedig bemerkte hij, dat zij geestelijk zijn meerdere was, en dat zij hem bijzonder voortrok, kon hij heelemaal niet zeggen. Met het bewustzijn, dat zij in geestelijk opzicht hoog boven hem stond, vervloeg zijn verliefdheid volkomen.

Hij vereerde haar nu nog alleen. Zoo goed als zijn kameraden had hij zich natuurlijk ook met de gedachte bezig gehouden, of 't niet mogelijk was, de hand der schoone miss Lilian te veroveren. En hij had half instinctief gedaan, wat hij

heer had dan ook geen zorg meer over me. Ik gun 't hem van harte.”

Maar dan zakte zijn moed weer. Zoo gemakkelijk leek 't hem toch niet, Lilian's echtgenoot te worden.

„Als zoo'n arme drommel als ik naar zoo'n rijk meisje vrijt, dan moet ie toch tenminste met enkele buitengewone kwaliteiten voor den dag komen. Bezit ik die? Neen — eigenlijk niet. Rijk ben 'k niet, geest heb 'k niet, in beschaving is ze mijn meerdere en in schoonheid ook. Haar karakter heeft ook meer beteekenis dan 't mijne. Waarmee zal ik haar dus imponeren, als 'k werkelijk den hoofdprijs trek en zij mijn vrouw wordt? Toch niet met m'n overmoedige grappen, die per saldo niets meer zijn dan galgenhumor? Goeie genade, dat schijntje geest en overmoed zou me smadelijk ontvallen aan de zijde van zoo'n voortreffelijke vrouw. Maar misschien heeft ze zich juist in mijn onbeduidendheid verliefd. Liefde is blind en tegenstellingen trekken elkander aan. Zij mag me beslist graag lijden en trekt me voor. Van Ortlingen spuwt al gift en gal, dat ze mij liever mag dan hem. Hem kijkt ze als 't ware niet aan, hij laat haar gewoon koud. 't Zou ook 'n misdaad zijn, als die bekoorlijke dollarprinses trouwde met 'n majoraatsheer, die toch al schatrijk is. Ze kan beter nog een van mijn arme kameraden gelukkig maken, dan blijft de rijkdom toch in 't regiment. Hm! 'n Pretje is 't niet, in 't bewustzijn van je eigen onvolkomenheid, naar haar hand te dingen. Daar behoort courage toe. Maar ik riskeer 't en wel dadelijk overmorgen op het tuinfeest. De gelegenheid zal 'k wel vinden. 't Is niet meer dan 'n vraag en zij kan niet erger doen dan „neen” zeggen!”

Hij wierp zich, nadat hij dit besluit genomen had, als na een zwaren arbeid op den divan.

Spoedig daarop trad zijn oppasser binnen met de voor het avondmaal bestemde delicatessen. Hij had alles zoo sierlijk mogelijk op kleine schaaltsjes gerangschikt. Hij bracht ook den kleinen ver-

„Jij was mijn laatste zwakke hoop. Geen man in 't regiment bezit nog geld.”

„Wat wonder, op den negenentwintigsten! Wil je mee soupeeren? Ik inviteer je ook voor morgen, we deelen broederlijk samen. Overmorgen, op den laatste, zijn we op 't tuinfeest in Kreuzberg, daar lijden we geen gebrek en kunnen we ons voor onze ontberingen schadeloos stellen. En dan staan de manoeuvres voor de deur. De hemel schenke ons 'n goed kwartier. Op den eersten krijgen we toch ook weer duiten. Leve het leven! Neem je gemak en tast toe. Geschke moet nog 'n bord en 'n kop brengen. Sigaretten heb 'k ook. Bovendien kruiden we ons maal met vroolijke scherts.”

Thielen viel zuchtend in een stoel.

„'t Is toch 'n hondenleven, als arme luitenant.”

„Onzin, Kuno, 'n godenleven is 't, als je 't maar van den goeden kant bekijkt.”

„Jij bent optimist. Waar haal je toch altijd zoo'n goeden zin vandaan!”

„Hm! Vijf minuten geleden was ie haast gaan tippelen. Maar iedere seconde, dat je zit te tobben, is zonde en jammer.”

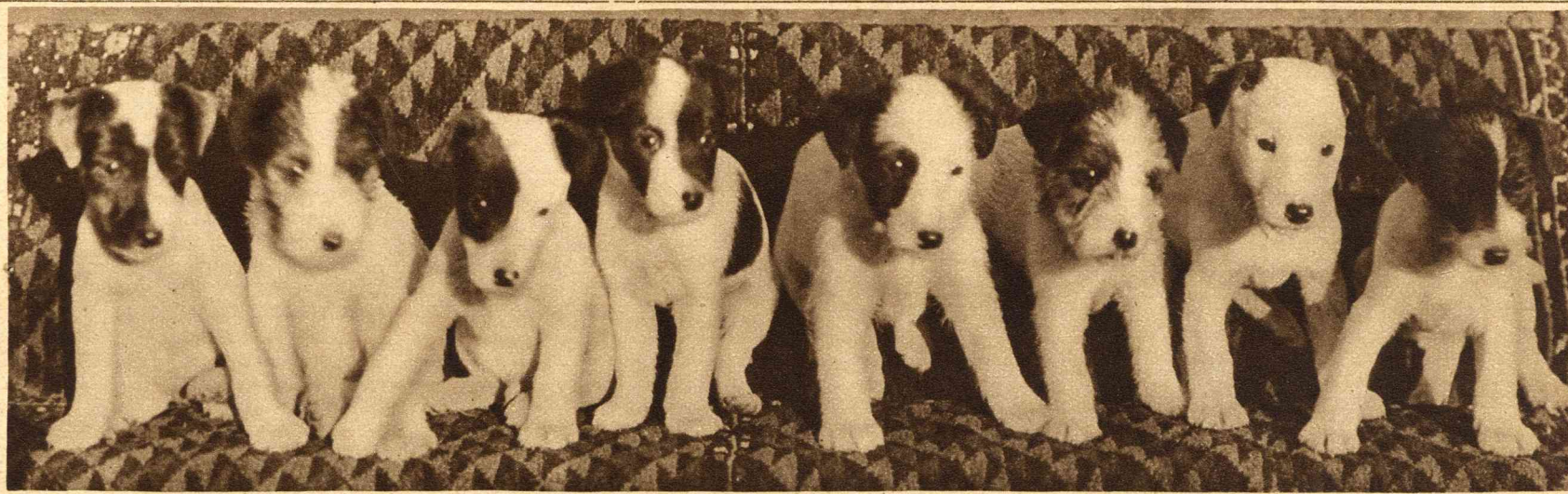
Thielen keek hem onderzoekend aan.

„Nou ja, beste Lothar, als ik 't geluk had, door miss Crosshall uitverkoren te worden, zooals jij, dan zou 'k ook wel met meer vertrouwen in de toekomst zien.”

Lothar sneed 'n schijf brood af. Een oogenblik keek hij nadenkend. Dus Thielen had 't ook opgemerkt, dat miss Lilian hem voortrok. 't Was dus geen verbeelding van 'm. Dat bekrachtigde zijn besluit, om Lilian's hand te vragen.

„Vlug sprak hij over iets anders.”

Ronald had met gemengde gevoelens de uitnodiging voor het tuinfeest op Kreuzberg ontvangen. 't Beviel hem heelemaal niet, dat Kreuzberg nu steeds vol gasten was. Minder dan ooit zou hij Lilian kunnen naderen, men zou haar weer van alle kanten omringen.

MET Z'N ACHTEN

doen kon, om zich in haar gunst te nestelen. Maar 'n echt ernstigen pretendent had hij zich toch nooit gevoeld.

De brief van zijn schuldeischer en diens zeldzaam aanbod zette de zaak nu plotseling in een geheel ander licht. Als anderen het voor mogelijk hielden, dat hij de schoonzoon van mr. Crosshall worden kon, waarom zou hij er dan zelf niet ernstig aan denken?

„'t Kan me den kop niet kosten,” dacht hij, „als ik miss Lilian frank en vrij vraag, of ze mijn vrouw wil worden. Als ik haar intelligent genoeg ben, dan behoeft 't mij toch niet te geneeren wanneer ik haar voor knapper en geestiger houd dan mezelf. Ten slotte ben 'k toch 'n kerel uit één stuk! En je kunt toch, om den hoofdprijs te winnen, wel eens 'n niet riskeeren. Verdikkie, als ze „ja” zegt, ben 'k er in één keer glad boven op!”

Hij sprong lachend op, liep de kamer rond en stelde zich voor, hoe 't wel zou zijn, als hij plotseling geen schulden meer had en niet meer behoefde te tobben, om de eindjes aan elkaar te knopen. „Dat moet verduiveld mooi zijn. En m'n oude

nikkelden theepot mee en dekte de tafel zoo aantrekkelijk, als 't onder de moeilijke omstandigheden slechts mogelijk was.

Lothar zette zich aan tafel en keek vol galgenhumor naar den „rijkbeladen disch”. Boter en brood waren nog voorhanden geweest. Geschke had wat gesneden worst gekocht, 'n paar sneedjes Zwitsersche kaas en eenige sprotjes, die Lothar in tijden van financieelen nood als 'n buitengewone lekkernij beschouwde.

Juist, toen hij met eten beginnen wou, kwam 'n kameraad van hem, Kuno van Thielen, met wien hij samen de kadettenschool doorloopen had. „Kerel — jij zit óók al in dalles? Ik wou nog wel bij je poffen,” zei hij, ontgoocheld de opgediende heerlijkheden beschouwend.

Lothar had zijn goed humeur al weer terug gekregen.

„Vijf minuten voor ultimo! Maar beste jongen, je kon toch wel denken, dat er dan bij mij niets meer te poffen valt! Ik bezit nog vijf en zeventig pfennig. Daar moet ik morgenavond van eten, want in 't Casino sta 'k al diep in 't krijt.”

Thielen maakte 'n tragisch gebaar.

Deze gedachte kwelde hem mateloos. En toch, wou hij zich niet bekennen, dat Lilian hem niet meer onverschillig was. Hij dwong zich steeds weer, kritisch over haar te denken, en zocht met ware hardnekkigheid naar fouten en zwakheden, die haar in zijn oogen verlaagden, en die hem het recht konden geven, klein van haar te denken. Daarbij pijnigde hem echter, in zijn onderbewustzijn, de gedachte, dat hij als majoraatsheer van Ortlingen slechts een vrouw van ouden adel aan zijn zijde mocht plaatsen. Hij wachtte zich echter, die gedachte aan Lilian Crosshall te verbinden en maakte zich nog altijd wijs, dat zij hem onsympathiek was.

Zoo werd hij door zijn gevoelens heen en weer geslingerd, en voor den eersten keer van zijn leven vermeed hij 't angstig, met zich zelf en zijn gemoedstoestand in 't reine te komen.

Maar dit eene kon hij ook voor zichzelf niet loochenen: dat 't hem nameloos folterde, als Lilian tegen andere heeren vriendelijker was en hem koel en afwijzend behandelde. Hij probeerde, van Kreuzberg weg te blijven, en toch dreef een gestadige onrust hem er altijd weer heen.

Telkens herademde hij, als er geen gasten op Kreuzberg waren. Maar daarmee was hij ook niet veel geholpen. Lilian trachtte hem te ontloopen en moest zij met hem spreken, dan gebeurde dat koel en gelaten. Zij wilde daarmee documenteeren, dat hij haar geheel onverschillig was, om maar niet de verdenking te wekken, dat zij van hem hield. Zij had er geen vermoeden van, hoe zeer zij hem met haar koelheid martelde.

Ja, als hij eens 'n onderwerp vond, dat haar pakte, dan raakten zij beiden wel onvoorziens in vuur en vergaten, wat er tusschen hen stond. Maar dan behoefde Veva slechts naast Ronald te gaan staan of hem aan te roepen, en dadelijk verdween de glans in Lilian's oogen en haar gezicht kreeg weer die afwijzende uitdrukking.

Mr. Crosshall en tante Stafi sloegen, als bij stille afspraak, de beide jonge menschen gade. En hun wijze, ervaren oogen zagen helderder en scherper dan die van Lilian en Ronald. Maar zij spraken geen woord daarover, als mocht zelfs geen ademtocht aan zooiets teeders raken.

Met weinig plezier kleepte Ronald zich voor

het regiment meestal in zeer bescheiden omstandigheden leefden en wilde haar niet door een pronkerig toilet in de schaduw stellen. Dat zij toch tusschen die zooveel mogelijk opgedirkte dames opviel als een zwaan tusschen bont-gevederde huisdieren, wist zij zelf niet. Alleen Veva kon zich misschien in gracie en liefthalligheid met haar meten. Ook deze droeg 'n witte japon.

Naast Lilian ging de echtgenoot van den overste, een tamelijk corpulente, kortademige dame, wier vol, rood gezicht z'n best deed, om er heel voornaam uit te zien.

Ronald zag, dat Lilian met een rustigen glimlach zich vriendelijk naar de druk pratende officiersvrouw boog. Hoe voornaam en bekoorlijk was haar houding en hoe prettig stak haar uiterlijk af bij dat van haar gast. Ronald voelde zijn hart warm worden. Was dat geen vereering en bewondering voor het jonge schepsel, dat hij eens met critische woorden had willen afmaken?

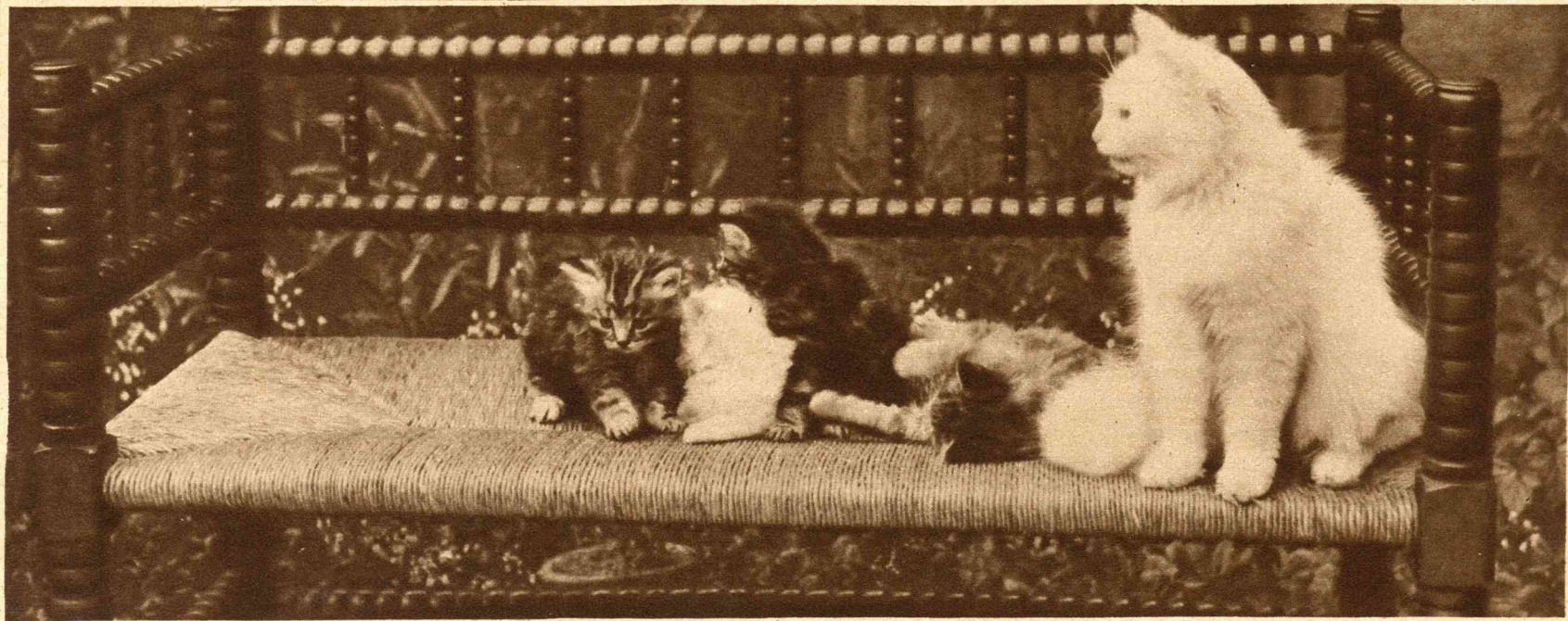
Hij ging haar vlug tegemoet en begroette haar. Haar gezicht nam dadelijk die koele, vormelijke uitdrukking aan, die zij hem gewoonlijk toonde

Op dien zucht liet zij echter aanstonds 'n vroolijk schertswoord volgen. Zij was al gauw weer met Lothar in 'n lustigen woordenstrijd gewikkeld. En zij wilde aan de brandende pijn in haar gemoed niet toegeven.

„Waarom moet mijn hart juist aan dien eenen man hangen, die voor mij onbereikbaar is en een ander toebehoort? Zijn er niet genoeg andere mannen, die even rijk bedeed zijn met gaven van geest en lichaam? Bijna al de jonge heeren om me heen zijn aardig en net en menigeen bezit aantrekkelijke eigenschappen. Waarom kan ik niet een van hen mijn hart geven, waarom kan ik Bobby Blount niet liefhebben? Moét dit dan zoo? Mijn vader hield van Ronald's moeder — wellicht moet ik daarom mijn hart aan hem verliezen. En als hij Genoveva niet vóór mij bemind had... wie weet, of hij dan niet mij zijn hart had geschonken!...”

Zoo peinsde ze, terwijl zij met Lothar oppervlakkig schertste en men haar ook van andere zijden in beslag nam.

Eindelijk viel 't haar op, dat alle jonge heeren

EEN GELUKKIGE FAMILIE

het tuinfeest en reed naar Kreuzberg. Als een der laatste gasten kwam hij daar aan.

Het feest was reeds in vollen gang. Een bont, levendig tooneel speelde zich voor zijn oogen af. Onder den heerlijken, diep-blauwen hemel waren op het plateau van Kreuzberg talrijke bonte tenten opgericht, waarin naast ververschingen allerlei ontspanning geboden werd. Tusschen de tenten waren aan gespannen draden ontelbare lampions gehangen, die 's-avonds electrisch verlicht zouden worden.

De Commandant van het regiment had verlof gegeven, dat de regimentskapel gedurende het feest op Kreuzberg concerteerde. De muzikanten, zaten onder een tent en speelden opgewekt. Reeds van verre klonk de vroolijke muziek van Offenbach tot Ronald door. Hij werd van alle kanten levendig gegroet, men was reeds in opgewekte feeststemming.

Mr. Crosshall, die in rok een imposante, voorname verschijning was, kwam op hem toe en schudde hem hartelijk de hand. Zij mengden zich onder het vroolijke gezelschap.

Ronald liet zijn oogen onderzoekend rondgaan, terwijl hij met mr. Crosshall praatte. Hij had Lilian nog niet ontdekt. Eindelijk zag hij haar. Zij kwam uit een der tenten op hem toegelopen, in een heel eenvoudige witte jurk zonder eenige versiering. Slechts enkele mooie rozen had ze in haar ceintuur gestoken, zij waren versch geplukt. Er lag iets buitengewoon frisch, lenteachtigs over haar gansche verschijning. Met opzet had zij dit sobere toilet gekozen. Zij wist, dat de dames van

en haar oogen zagen trotsch en koud in de zijne.

Heete, pijnlijke toorn vlamde op in zijn borst. Waarom was zij juist tegen hem steeds zoo ijsig en vormelijk, waarom had zij voor hem nooit een vriendelijken glimlach, als zij anderen schonk? Wat had hij haar toch gedaan, dat zij hem zoo krenkte?

„Genoveva zit ginds in die tent,” zei ze haastig, toen ze hem gegroet had, en ze liep door.

De echtgenoot van den overste sprak terstond op haar opgewonden manier mr. Crosshall aan en nauwelijks was Lilian haar kwijt, of ze werd weer door de jonge officieren omringd. Ook enkele heeren uit de buurtschap drongen om haar heen. En natuurlijk had Lothar von Kreuzberg de plaats aan haar zijde veroverd.

Langzaam en gedrukt ging Ronald verder, om Veva te begroeten. Hij vond haar met eenige jonge dames in de aangewezen tent. Een bediende had zoeven ijs gebracht en er werd vroolijk gesnoept.

Ronald werd lachend en met stralende blikken ontvangen. Hij gold voor de schitterendste partij in verren omtrek, en menige van deze jonge dames bezat het noodige aantal voorvaderen, die een meesteres van Ortlingen bezitten moest.

Veva gaf hem glimlachend een plekje naast haar; hij ging zitten en babbelde schertsend met de jonge dames, die veel moeite deden om hem te behagen.

Lilian was hem met haar blikken gevolgd, en toen zij zag, dat hij naast Veva plaats nam, kwam er een lichte zucht over haar lippen.

zich rond haar heen geschaard hadden en aan de andere dames nauwelijks aandacht schonken. Zij wendde zich haastig tot Lothar.

„Weet u misschien ook waar mijn vader is, mijnheer von Kreuzberg?”

„Neen, juffrouw. Mag 'k helpen hem te zoeken?” vroeg Lothar en riskeerde een diepen, vurigen blik in haar oogen.

Zij lette er niet op. Met 'n vriendelijken glimlach nam ze afscheid van de heeren.

„Ik moet eens naar papa kijken, dat hij zich niet te veel vermoeit. Intusschen veel genoeg, heeren,” zei ze en legde haar hand op Lothar's arm, die haar, trotsch als een overwinnaar, wegleidde.

Hij probeerde vandaag beslist af en toe 'n ernstiger thema aan te slaan en trachtte haar de overtuiging op te dringen, dat hij nog lang niet zoo'n oppervlakkige grappenmaker was. Lilian wou echter niet ernstig zijn en vermoedde niet, welk zwaarwichtig besluit hij met zich ronddroeg.

„Maak 't u en mij toch niet zoo moeilijk met zulke serieuze gesprekken, mijnheer von Kreuzberg. Die ernstige trek staat u heelemaal niet; ik mag u veel liever, als u vroolijk is,” zei ze.

Hij keek haar verheugd aan. „Werkelijk, juffrouw? Hindert 't u niet, als ik maar steeds zoo doorsla?”

Zij schudde lachend het hoofd.

„Neen neen, ik ben zoo blij, als ik opgewekt kan zijn, en ik ben u heel dankbaar, dat u op Kreuzberg steeds voor 'n prettige stemming zorgt. Mijn vader ziet zoo graag lachende gezichten, dat doet hem goed.”

ONZE GOOCHELTOEREN

XV

WAAR IS DE CENT?

Hier volgt een gemakkelijk, maar daarom niet minder aardig kunstje, dat echter toch nog wel eenige handigheid vereischt, wil het op de aanwezigen het gewenschte effect maken.

Ge neemt een cent tus^schen duim en wijsvinger van de rechterhand. Dan zwaait ge een paar malen met de hand heen en weer, alsof ge de cent weggooit wat ge ten slotte ook doet — tenminste schijnbaar. En de cent hebt ge ook werkelijk niet meer in de hand en verdwijnt volkomen.

Hoe gaat dat nu? De goochelaar zwaait de cent boven het hoofd heen en weer, van voren naar achteren, en van achteren naar voren, en doet alsof hij hem weggooit. Maar juist voor hij dat doet, laat hij hem in zijn haar vallen, waar hij ongezien blijft liggen. Iemand met een

kaal hoofd kan dezen toer dus niet uitvoeren.

De hand moet voortdurend in beweging gehouden worden en het beste is, dat ge er bij telt: „Eén — twee — drie!”

Bij „één” gaat de hand naar voren en terug bij „twee”, om bij „drie” met een vlugge beweging weer vooruit te worden gebracht. In het korte oogenblikje dat tusschen „twee” en „drie” de hand stilstaat, laat ge den cent in het haar vallen, door vinger en duim even van elkaar te nemen. Bij „drie” opent ge dan de hand geheel en de cent is verdwenen.

„Maar u zelf, juffrouw, u houdt toch zeker meer van ernstige, inhoudrijke gesprekken?”

Zij schudde haastig het hoofd.

„Neen, neen, ik vermaak me echt met uw grappen en als uw lachend gezicht in Kreuzberg opduikt, ben ik heel blij.”

„Alla dan — wat wil ik nog meer,” dacht Lothar opgewekt en hoopvol.

Lilian had er geen idee van, wat zij met haar arge-looze woorden aanrichtte. Zij moesten lang zoeken, eer zij John Crosshall vonden.

Overall werden zij opgehouden. In de tent, waar straks Ronald naast Veva zat, hadden zich enkele jonge heeren onder de dames gemengd. Veva en Ronald waren er niet meer bij, dat zag Lilian dadelijk. Lachend werd Lilian uitgenodigd plaats te nemen, maar zij maakte zich schertsend vrij en ging met Lothar verder.

Na een poos kwamen zij aan een kleine tent, dicht bij de muziek. Toen Lilian naar binnen keek, ontdekte zij Ronald en Veva. Zij waren heel alleen, zaten tegenover elkander en zagen elkaar glimlachend aan.

Lilian dacht natuurlijk, dat de „geliefden” zich met opzet op deze stille plek hadden afgezonderd en trok Lothar haastig verder.

„Ik geloof, dat ginds mijn vader is,” zei ze snel.

Zij vonden mr. Crosshall eindelijk in vreedzaam gesprek met eenige bejaarde heeren, die zich om een in ijs gekoelde bowl in een der tenten verzameld hadden. Dicht daarbij zat tante Stafi met een oude dame op een bank, als een trouwe schildwacht op John Crosshall lettend.

„U kunt heel gerust zijn, Lilian. Ik laat uw vader niet uit 't oog,” zei ze glimlachend, toen de jongelui haar naderden.

Lilian kuste de oude dame op haar wang.

„Goede tante Stafi!”

Zij was altijd bijzonder liefjens de oude dame, omdat zij voelde, dat deze oprecht van haar hield. En zij was haar dankbaar voor de altoos vriendelijke be-

ONS TWEEDE KRUISWOORDEN-RAADSEL

Met dikke letters werd het deze week in de advertentiekolommen der dagbladen door een der geïllustreerde bladen geadverteerd: „Wij zijn het, die de Cross word puzzle, die in Amerika en Engeland zoo'n geweldig succes heeft, het eerst in Nederland brengen.”

Je moet maar brutaal zijn!

Op hetzelfde oogenblik, dat deze advertentie verscheen, 16 Januari, hadden wij reeds 5153 oplossingen ontvangen op ons eerste kruiswoorden-raadsel, dat we meer dan een maand vroeger — 12 December — in ons blad opnamen.

We hebben toen natuurlijk ook reeds de regels van deze nieuwe puzzle meegedeeld, wel niet met zooveel bombarie en zelfophemeling als dat nu door een ander gebeurt, maar het feit blijft dan toch maar bestaan, dat wij de eerste waren en met een voorsprong van meer dan een maand winnen, van die zich nu de eerste noemt.

Doordat onze destijds nog loopende Prijsvraagserie nog niet geheel voltooid was, zijn wij niet reeds eer met een tweede Kruiswoorden-raadsel gekomen. Nu deze echter is geëindigd — den uitslag vindt men in dit nummer — gaan wij er weer geregeld mee door, te meer, daar ons uit de antwoorden der 5153 oplossers gebleken is, dat ze zeer in den smaak vallen.

Hier volgt er dus weer een, iets ingewikkelder dan het eerste, maar nu onze lezers eenmaal de ervaring hebben, zullen ze daar niet tegen opzien. Een gezelliger tijdpassering in den familiekring is niet denkbaar.

Hieronder volgen de

GEGEVENS VOOR HET VINDEN DER KRUISWOORDEN.

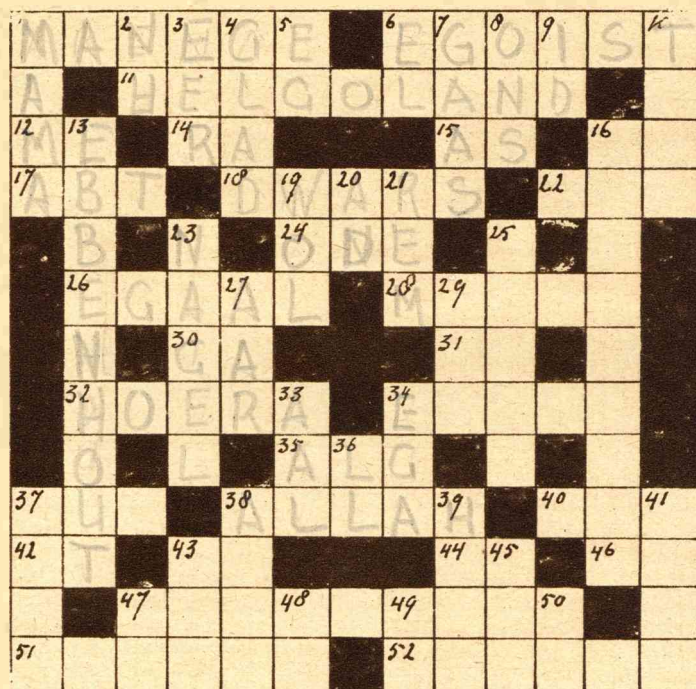
VERTIKAAL.

1. ander woord voor moeder.
2. afkorting voor een provincie in Nederland.
3. in de betekenis van hulde.
4. glibberig.
5. landbouwwerktuig.
6. oude lengtemaat.
7. vlechtwerk van ijzerdraad.
8. 0.1 K.G.
9. afkorting voor idem.
10. wordt door ieder volk gesproken.
13. soort hout.
16. een ons.
19. een soort stof.
20. datumaanduiding (afgekort).
21. komt in elke spoorwegcoupé voor.
23. ander woord voor een spijker.
25. gemeente-weide.

27. komt bij het koren voor.
29. plaatsnaam in Gelderland.
33. een vischsoort.
34. ander woord voor echtgenoot.
36. laatstleden.
37. een metaal.
38. lelieachtig gewas (Indië).
39. een hoofddeksel.
41. wordt bij eten gebruikt.
43. lichaamsdeel.
45. eerste klasse voetbalclub.
47. voorzetsel (van plaats).
48. voorvoegsel.
49. onderdeel van een schip.
50. voegwoord.

HORIZONTAAL.

1. rijschool.
6. zelfzuchtig mensch.

11. eiland in de Noordzee.
12. bezittelijk voor-naamwoord.
14. onderdeel van een schip.
15. onderdeel van een wagen.
16. uiting van vol-doening.
17. hoofd van een klooster.
18. ander woord voor schuin.
22. aan elke fiets voorkomend.
24. lyrisch gedicht.
26. gelijk.
28. overtreffende trap van veel.
30. gebiedende wijs van gaan.
31. bepalend lid-woord.

32. uitroep van vreugde.
34. waar geen tweede van bestaat.
35. wiersoort.
37. slechte eigenschap.
38. Oostersche benaming van God.
40. wordt door mannen gedragen.
42. afkorting van een jongensnaam.
43. ander woord voor reeds.
44. dubbelklinker.
46. wat een kind tegen z'n moeder zegt.
47. wordt ieder jaar door de Koningin uitgesproken.
51. plaats bij Amsterdam.
52. een schoone jongeling.

Als prijzen stellen wij beschikbaar:

- 1 beste electr. strijkbout. 1 lederen sigarenkoker.
1 lederen portefeuille. 1 eiken naaidoos. 1 borstel-garnituur. 1 presse papier. 1 doos damespost. 1 doos heerenpost. 2 bussen Amstelcacao. 5 boekwerken.
5 groote kaarten van Nederland.

Oplossingen — uitsluitend op een briefkaart — worden ingewacht, uiterlijk Zaterdag 7 Februari aan het adres van den Prijsvraag-redacteur van De Stad Amsterdam, Keizersgracht 234, A'dam.

zorgdheid omtrent haar vader.

Tante Stafi verafgodee het schoone jonge-meisje.

„Als ik geweten had, dat u zoo dicht bij mijn vader was,” ging Lilian door, „zou 'k zeker niet bezorgd zijn geweest.”

U weet toch, Lilian, dat ik op hem let.”

„Jawel, maar ik dacht, dat u ergens anders in beslag was genomen.”

„Neen, neen, al 't andere loopt van zelf, wees maar gerust.”

Lilian knikte haar dankbaar toe.

„Excuseer me enkele minuten, mijnheer von Kreuzberg, maar nu ik Papa eenmaal gevonden heb, wil 'k me even van zijn welstand overtuigen.”

Zij maakte haar arm uit dien van Lothar los en ging naar haar vader, terwijl de jongeman een gesprek aanknoopte met de beide bejaarde dames.

Lilian werd door de oude heeren met vroolijke complimenten ontvangen. Men wilde plaats voor haar maken, maar zij bedankte glimlachend.

„Ik ga aanstonds weer weg, heeren, laat u alstublieft niet storen. Ik wou maar 'ns kijken of u wel van alles voorzien was,” zei ze, stilletjes haar vader de hand drukkend.

't Werd haar verzekerd, dat men zich best amuseerde en niets te kort kwam.

Lilian keek haar vader onderzoekend aan. Hij knikte haar geruststellend toe en daar zij hem opgewekt en kalm zag, ging zij weer heen.

Lothar kwam haar reeds tegen en bood haar weer zijn arm.

„Beveel, genadige jonkvrouw, waar ik u heen zal leiden.”

Zij wenkte tante Stafi toe en antwoordde vroolijk:

„Waarheen u wilt, mijnheer von Kreuzberg.”

Hij keek haar smachtend aan.

„Als ik u nu eens aan uw woord hield?”

Zij moest lachen.

„U hebt gelijk, ik gaf u wel heel lichtzinnig de vrije hand. Dus moeten we het verlof beperken: zoo ver het plateau van den Kreuzberg reikt.”

(Wordt voortgezet)

MOEDERLIEFDE

„Moeder!” Door de schemerdonkere kamer klonk de uitroep en tastende langs de meubelen, kwam het jonge meisje naar den diepen armstoel waarin haar moeder zat. „Moeder, zit u nog in donker, ik wilde deze avond voor het laatst nog eens met ons beidjes theedrinken.”

„Nu kind, maak dan licht, neem liever de schemerlamp, dat geeft een prettige, intieme sfeer.”

Na even de lamp bij de theetafel geschoven te hebben, kwam zij op een laag stoeltje bij moeder zitten. Even was het stil en werden beiden door eigen gedachten in beslag genomen. Toen vroeg de dochter: „Moeder, zeg nu eens eerlijk, hoe vind u het nou, dat ik trouwen ga? Denkt u dat ik voor Han kan zijn, niet alleen een vrouw in naam, maar tevens in daad?”

„Elly,” antwoordde de moeder, „steeds heb ik getracht je oog te openen voor het werkelijke leven, maar toch héél, héél dikwijls heb ik het ruwe en schrijnende ervan voor je verborgen gehouden, en zie je, kind, juist nu zou ik je zoo heel graag willen helpen, de banden van je huwelijk dragelijk te maken. Kindlief, ik vertrouw je volkomen aan Han toe, maar toch zou ik je zoo heel graag altijd onder mijn hoede houden. Want och, ik neem mijzelf maar ten voorbeeld. Zoo ik je wel eens verteld heb, was mijn trouwen niet zoo prettig, doordat mijn ouders niet volkomen homogeen gingen en vonden, dat ik den stap nog wel wat vroeg deed. En nu heb jij zelf je trouwdag, en goed kan het zijn wanneer je eens precies weet, hoeveel leed ik door eigen willen moest ondervinden.”

Even streken de nog mooi gebleven handen van de moeder over het donkere kopje van het meisje, toen begon zij: „Ik trouwde, zoo je weet, op negentienjarige leeftijd en sterk tegen mijn ouders zin, je vader was wel iets ouder dan ik, maar zijn positie was eigenlijk nog niet van dien aard, om een eigen huishouding te beginnen. Toch, ondanks alles, wilden wij, en vooral ik, doorzetten. Ja Elly je moeder was destijds een kleine stijfkop, en vriendelijk en verstandig praten mijner ouders deden mij toch niet van mijn plan afbrengen. Ik was nog heel kort getrouwd, en verbeeldde mij al een wonder van wijsheid. Geregeld bleef ik mijn ouders bezoeken en wanneer moeder mij dan zoo eens vroeg hoe het ging, kon ik niet altijd de kwellende zorgen verzwijgen en klaagde zoo nu en dan wel eens mijn nood. Met vriendelijke en door onderzinking verkregen raadgevingen, trachtte moeder dan de zorgen eenigszins te verlichten. Een tijd lang ging dat goed, tot de tijd kwam dat wij vol enthousiasme jouw geboorte tegemoet zagen. Meer dan ooit voelde ik mij gewichtig en toen moeder weer eens met goed bedoelde raadgevingen kwam, viel ik heftig uit en beweerde zelf heel goed te weten hoe ik handelen moest. Bedroefd ging moeder heen, en zeide maar niet meer te komen, indien ik haar echter noodig had, kon ik haar ten allen tijde laten roepen. Maar met trots antwoordde ik dat nooit te zullen doen. Zoo werden wij door een nietigheid van elkander gedreven, en kind zoo héél dikwijls voelde ik dat gemis van moeder, maar toch wilde ik mijn trotsche hoofd niet buigen. Totdat, vijf weken later op een avond je oom Herman bij mij kwam, en kalm maar toch ontdaan vroeg mee naar moeder te willen gaan, daar zij niet al te best in orde was. Wat er toen in mij omging, kan ik moeilijk zeggen, zelfverwijt pijnde mij tijdens den gang naar het ouderlijk huis, en toen Elly, daar gekomen wachtte mij nog het droevigst. Dien zelfden nacht moest ik mijn moedertje missen. Maar nog in haar laatste oogenblikken keek zij mij zoo droef aan en vroeg: „Kind, zal je denken aan alles wat ik je gezegd heb, heusch, ik had de ervaring en werkelijk ik zeide het enkel uit liefde voor jou. Toen brak er iets in mij en snikkend vroeg ik moeder vergiffenis, haar smeekend niet langer boos op mij te zijn. En mij nog willende

VOOR 'T EERST IN STAD

Zij werd verwacht — het was een feest, Nooit nog was zij in stad geweest! Dus spanden wij ons extra in, Om 't haar te maken naar den zin, En ook er voor te zorgen, dat Zij graag zou blijven in de stad.

Bagage had zij niet heel veel, Een poeder-dons, wat poeder-meel, Wat lucht kleertjes en wat kant, Met smaak gekozen, met verstand. Al naar de mode, wat zij had, Om mee te pronken in de stad.

Wat zijn wij blij sedert zij kwam En in beslag ons denken nam, Want, met haar vriendelijken lach, Brengt zij ons vreugde, iedren dag. Heusch, u kunt niet begrijpen, wat Een vreugde bracht, haar komst in stad.

En ons, die haar het naaste staan, Trekt zij van dag tot dag meer aan. Wij doen ons best, dat staat wel vast, Haar vreugd te geven, onze gast. Of ze zal blijven? Ga 't haar vragen, Daar ligt ze — in haar kinderwagen.

A. T.

troosten zei moeder: „Neen kind, nooit heb ik het kwalijk genomen, nooit ben ik boos op je geweest, alleen deed je heftigheid mij pijn en trof het eerste wat wij vrouwen kunnen geven, de moederliefde, en zoo je kindje geboren is, geef haar in ruime mate je liefde, maar wees ook nooit boos wanneer zij je treft in je eerste gevoelens, want, kind, de jeugd is zoo wreed. Anna, beloof mij een moeder te zijn voor je kind, tot in de kleinste bijzonderheden van het leven.” En zoo, Elly, ging je grootmoeder heen, smeekend om liefde voor jou en altijd heb ik getracht dien laatsten wensch te vervullen. En nu, nu je zelf op eigen wieken gaat drijven, komt diep in mij de angst voor datgene wat ik zelf mijn moeder aandeed, en zou ik je willen vragen: kind, kom altijd bij mij, altijd met alle moeiten en zorgen en vergeef je moeder zoo zij je dan raad geeft, die in jouw oog dan uit den tijd lijkt. Begrijp je mijn kind, wat dezen avond in mijn hart omgaat?” „Moeder,” sprak het jonge meisje, „altijd zal ik tot u komen, maar zoo ook ik eens heftig word of tegenstreef, ach breng dan dezen avond in herinnering en help mij dan, en alles moet goed komen!”

En een teere wondere stilte omgaf hen beiden en diep in zich wist het meisje het groote, intense gevoel dat een vrouwenziel beroert, de moederliefde. En vol eerbied zag zij op naar haar, die dat in zoo treffende waarheid haar duidelijk had gemaakt en zacht streek zij over moeder's handen en bad in stilte, dat deze trouwe, innige liefde nog jaren haar mocht zijn gegeven, in het nieuwe rijke leven dat zij nu tegemoet ging.

BEPPIE SCHOEMAKER

MOLLY EN HAAR SCHATTEN.

AMSTERDAMMERTJES

JUWEELTJES.

EEN HISTORIE IN TWEE BEDRIJVEN.

PERSONEN: Mama.
Lucie (dochter des huizes).
Kaatje (dienstbode).
Een koopman.

EERSTE BEDRIJF.

MAMA alleen; daarna mama met LUCIE. (Mama komt 's ochtends toevallig in de gang en is in een onprettige stemming).

„Wat deksel nog toe, heb je ooit zulke slodder-vossen gezien: haarspelden in de gang op den grond Ik zal... (brengt eensklaps de hand aan de kin) nu begrijp ik 't. Ja, ja, dat „uitlaten” ook. Dat staat maar iederen avond in de gang te smoezen. 't Zál uit zijn. Ik duld die vrijerij niet langer. De jongen heeft toch geen toekomst. 't Is ergerlijk!” (Roept aan de trap): „Lucie, kom eens oogenblikkelijk beneden, ik moet je spreken.”

LUCIE: „Gunst, wat scheelt er aan, ma? Ik kom dadelijk.”

MAMA: „Ga meteen mee naar de huiskamer. Ziezoo, nu heb ik je één ding te zeggen en dat is, dat 't nu uit moet zijn. Ik duld 't niet langer, begrepen? Die...”

LUCIE: „Begrepen?... Ik begrijp niets, ma; wat scheelt u toch? Wat moet er uit zijn?”

MAMA: „Hou je nu maar niet zoo onnoozel. Je begrijpt best wat ik bedoel. Zeg maar tegen Johnnie uit mijn naam, dat ik niet langer gedoog, dat hij iederen avond drie kwartier afscheid staat te nemen en...”

LUCIE: „U moet zeggen drie uur!”

MAMA: „In ieder geval wil ik dat gezanik niet langer hebben. Dat houdt niet op met die vrijerij. Je arme moeder kan 's ochtends de haarspelden opruimen. Kijk maar: merk Juweeltjes. 't Is vreeselijk, die jongelui tegenwoordig. In mijn jonge jaren waren jonge meisjes heel wat bedeesder en zediger...”

LUCIE: „Maar ma, kan ik 't helpen, dat u in zoo'n booze bui is? Mij alles te verwijten! Ziet u dan niet, dat die spelden vrééselijk ordinaire prullen zijn? Die draag ik toch niet. Ze zijn natuurlijk van Kaatje.”

MAMA: „Dan zal ik 't Kaatje zeggen.” (Mama af).

TWEDE BEDRIJF.

(MAMA, KAAATJE en een KOOPMAN).

MAMA: „Kaatje, ik wil voortaan niet meer hebben dat je verloofde hier 's-avonds komt. Ik wensch volstrekt niet meer toe te laten dat je hier in mijn gang afscheid staat te nemen. Ik kan den anderen ochtend de haarspelden in de gang vinden. 't Is schande!”

KAAATJE: „Wát zeit uwes mefrou, zel me jonge hier niet meer magge komme? Nee maar, dat mot 'r nog bij komme! Zeker mekaar 's Zondags om de veertien dagen zien. Niks hoor! 't Is een fatsoendelijke jongen! Heeft ie u wat gedaan soms? Ik begrijp niet wat uwes bezielt ineens.”

MAMA: „Kaatje, heb je niet gehoord wat ik gezegd heb: ik duld 't niet langer. Vandaag is 't deze jongen en morgen weer een ander. Wat doen ze in m'n huis! Daar, houd den rommel bij je...” (werpt de spelden in Kaatje's schoot).

KAAATJE: „Van mijn zel u geen spelden vinden.

Maak niet zoo'n drukkes. Ik draag ze zoo niet. De mijne benne glad. Ze zelle wel van juffrouw Lucie wezen, die staat 's-avonds 'n uur in de gang, met die mooie luitenant van d'r. In de keuken ken je ze hooren zoenen.”

MAMA: „Zwijg!”

KAAATJE: „Nee mefrou, 'k zwijg niet. As Herman hier 's aves niet meer mag komme, zoek 'k een andere dienst. U heit 't maar voor 't zegge.”

Rinkelingskingking KOOPMAN: „Juffie, vraag is aan mevrouw, of ik antwoord mag hebben op die haarspelden, die 'k vanmorgen door de brievenbus heb gegooid. Merk Juweeltjes. Ik ben 'n werkeloos huisvader.

KAAATJE: „Mefrou, kom 'r is luistere...” (Scherm valt).

NOORD-HOLLAND

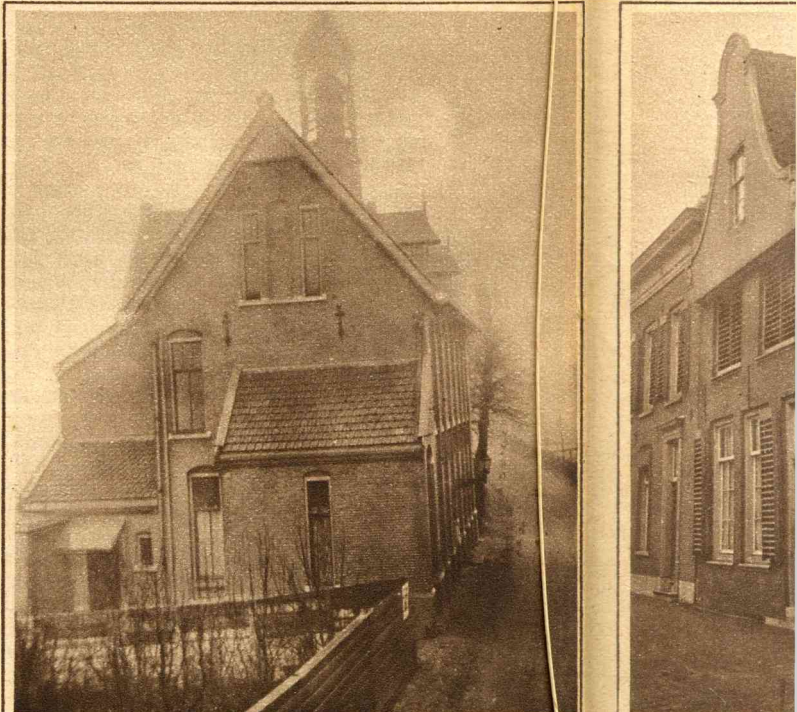
ZAANDAM. Het pontveer bij de Hembrug waarmee in 1923 in drie maanden veel meer auto's en personen werden vervoerd dan in 1910 in acht maanden. eischt dringend verbetering. Het is geen zeldzaamheid, dat heele files auto's er een uur lang staan te wachten.

SCHAGEN. Alhier is men druk bezig met werkzaamheden tot het ment. Op het oogenblik is men werkzaam aan den overweg bij het met het uithakken van een zwaren m

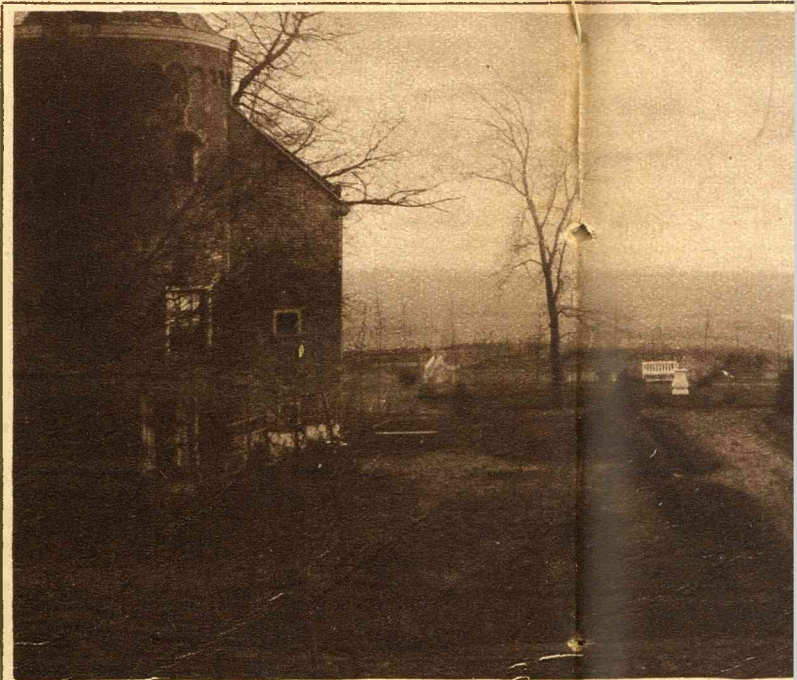
WORMERVEER. Ook hier zijn enkele voor het verkeer gevaarlijke plaatsen, o.a. het hoekje bij de zeepfabriek „De Adelaar”, waar een bocht in den slechts 4 M. breeden weg het gezicht op de vlak er naast stroomende Zaan geheel beneemt.

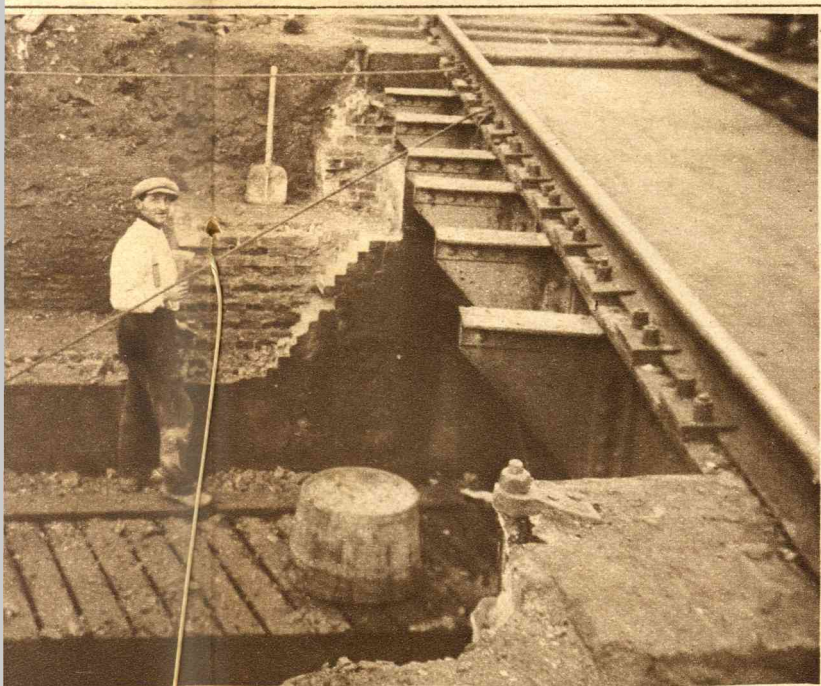
DE RIJP. Het nieuwe postkantoor, in 1904 voor f 24000 gebouwd op plaats kwam, is verkocht voor f 4000. Links het nieuwe kantoor hulpkantoor.

SCHAGEN. Door de gemeente is hier het nieuwe plantsoen of slotpark in eigendom aanvaard. Links ziet men de heeren P. Trapman, wethouder, A. J. Groeneweg, die het die met de uitvoering was belast. Burgemeester J. Cornelissen en P. Berelman, gemeente-opzichter, zich op weg begeven naar het Park; rechts wordt de nieuwe aanle

LAND BOVEN HET IJ

... bezig met werkzaamheden tot het uitbreiden van het stationsemplace-
werkzaam aan den overweg bij het station. De arbeiders zijn bezig
met het uithakken van een zwaren muur.

ZAANDIJK. De wegverbreding aan het Dijkje alhier is nu bijna gereed. Bij den molen „De Koper-
slager”, die zooals men weet over den weg heen gebouwd is, zal nu het verkeer in de richting
Wormerveer onder den molen door, dat naar Zaandam er langs gaan.

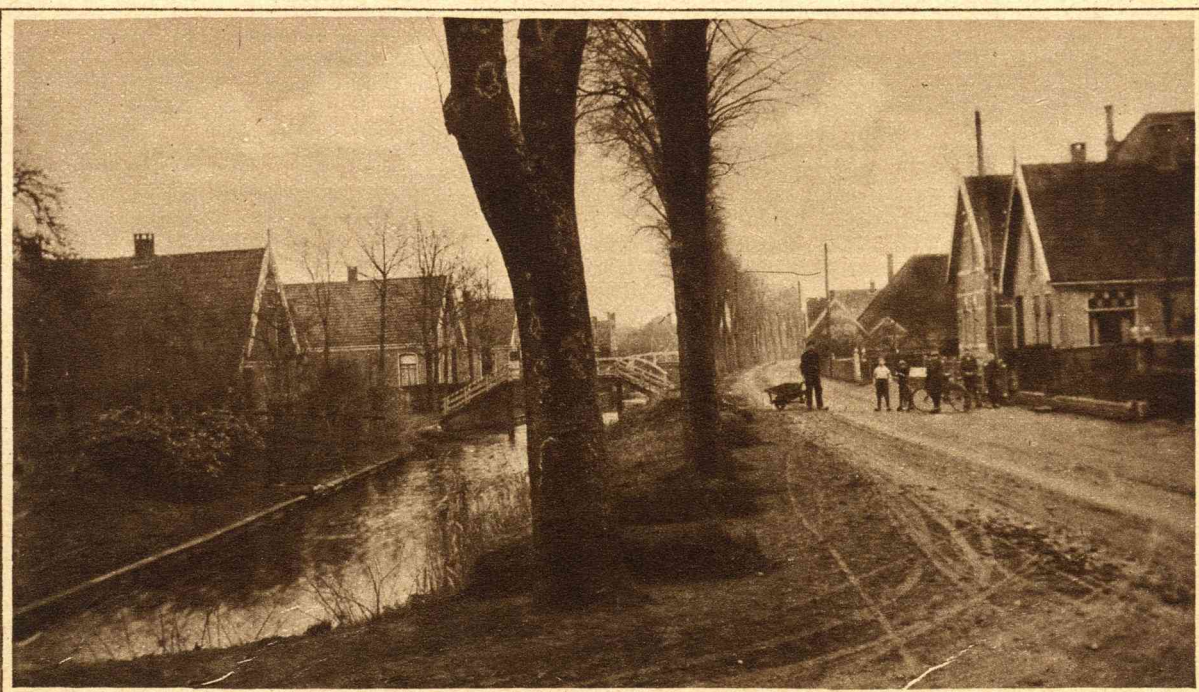
... or, in 1904 voor f 24000 gebouwd en waarvoor een hulpkantoor in de
f 4000. Links het nieuwe kantoor; rechts het daar in gebruik zijnde
hulpkantoor.

WORMERVEER. Bij de Dubbele Buurt ligt een soortgelijke bocht als bij den molen „De Adelaar”.
Indien men hier de scherpe bocht in den 4 M. breedten weg niet precies goed neemt rijdt men pardoos
de Zaan in.

wethouder, A. J. Groeneweg, die het park heeft aangelegd, Scherpenzeel,
Park; rechts wordt de nieuwe aanleg door de heeren bezichtigd.

BARSINGERHORN. Een fraai kiekje van het aardige, nabij Schagen gelegen dorp Barsingerhorn.
Onze foto stelt voor een gericht op den dorpsweg, genomen van de Blauwe brug.

HOE JAAPJE GEKEURD WERD

DOOR VLINDER

Toen mijn neef Jacob Kapsenberg den leeftijd had, waarop hij „de rok van de Koningin” zou moeten dragen, werd hij met velen van zijn dorpsgenooten per briefkaart plechtiglijk opgeroepen om op Woensdag, den zooveelsten, te verschijnen voor den keuringsraad, welke zitting hield in een bekend logement van het naburige stadje.

Dat gaf een consternatie in den huize Kapsenberg!

Jaapje — de eenige lieveling — hij zou gekeurd moeten worden — als de beesten.... Hij zou weg moeten — weg van het ouderlijk huis. Het was verschrikkelijk! En o!... als er dan weer eens oorlog zou komen.... oorlog, met ons land — en Jaapje zou mee optrekken — met al die anderen.... sneuvelen voor het Vaderland....

Ma Kapsenberg kon er vele nachten niet van slapen!... Zij droomde van kanongebulder!... zij hoorde het fluiten van de kogels.... zij zag de troepen opspringen, aanvallen, schieten.... Zij aanschouwde het, hoe haar zoon, haar Jaapje, vooruitstormde.... vooraan.... als een held — om dan eensklaps stil te staan.... te vallen' bedweld door mosterdgas....

„Jaapje!”.... Met een gil werd mevrouw wakker — het angstzweet op haar voorhoofd — Gelukkig — het was maar een droom geweest!.... Maar voor de zekerheid stond ze op — ging kijken naar haar zoon — die rustig sliep — schijnbaar onbewust van de gevaren, die hem omringden.

Pa Kapsenberg dacht er luchtiger over. „t Kan geen kwaad voor het papjoggie, dan leert hij tenminste eens voor zich zelf te zorgen, 'k' ben

ROOKT

Spatram

geachte publiek een nummertje te zingen” het wenschelijk oordeelde het scherm op te halen, en door dien vent midden in een echt lollige voordracht, pardoos van de planken werd geschopt.

M'n neef had de piano al geprobeerd — doch toen van uit de zijzaal een sergeant-met-nijdig-gezicht was komen gelasten, met die herrie op te houden, terwijl hij nota bene het „Bruidskoor uit de Lohengrin” ten beste gaf, — had hij bij den „afsmijter-kellner-tooneelknecht” geïnformeerd of „de rammelkast misschien gestemd werd door er van tijd tot tijd een potje bier in om te keeren....”

Ja, — de stemming was uitmuntend toen de aspirant-biggen eindelijk in het keuringsheilighdom: een kleiner zaaltje van het logement, werden binnengeropen, nadat hun eerst order gegeven was, zich van het schoenenbekleedsel te ontdoen, welk bevel door den sergeant-voornoemd aan de niet-zoo-vlug-van begrip-zijnden werd overgebracht als „schoene-fen-je-poote”....

„Naam?”

„Kapsenberg!”

„Voornaam?”

„Jacobus”....

t Was een gestreng, oude heer die, met nijdige fonkeloogjes, den nieuwen big-in-spé-op-z'n-kousevoeten aankeek.

Jaapje — die even vergeten was, dat hij, om met Ma te spreken, „toch nog maar zoo'n Kleine” was — voelde zich nietig, machteloos....

Die kerel, die als door je heen keek — dat groote boek waar hij je antwoorden in schreef — die groene tafel, het was ook alles wel geschikt om indruk te maken op het nog zoo teere gemoed van mijn neef, die eenige zoon en.... door „Ma” een „beetje boel” zooals vader altijd zei, verwend was.

De ondervraging liep prachtig van stapel. Namen van vader en moeder — hun leeftijd — zijn ouderdom: onmiddellijk na de vraag was het antwoord er al — het antwoord, dat door den ouden heer in het groote boek werd opgeteekend.

„Beroep?”

„Telegrafist”.... Even keken de licht-grijze-Napoleon-oogen Jacob aan. Het was echter al voldoende geweest om hem aan het weifelen te brengen.

„Eh....eh....kantoorbediende....”

„Dus géén telegrafist?”....

Jaap, dankbaar, dat zijn hart van een leugentje bevrijd zou worden, gaf toe — herhaalde: „kantoorbediende”....

Ja, eigenlijk kon hij telegrafeeren — had hij het vroeger uit liefhebberij niet gedaan?.... t Was toch zonde, dat die vent dat „telegrafist” nu weer doorhaalde — er het doodgewone, niets-zeggende kantoorbediende boven schreef.... Als hij telegrafist was, kwam hij misschien bij de genie, dan hoefde hij nooit te vechten en zou hij ook niet doodgeschoten worden, zei Ma....

Het vragenspel was afgeloopen — een wenk — hij kon gaan.

„Meneer?.... Ziet u....hum, hum....eigenlijk ziet u ben ik telegrafist....geen kantoorbediende”....

De ouwe man zat even perplex. Toen keek hij Jaapje aan — bliksems schoten uit die oogen! — Een slag — een vloek.... „Denk jij, dat je ons hier voor den gek kunt houden, kwaje aap — wat denk je wel? Een telegrafist is.... iemand die telegrafeert — een kantoorbediende is.... is iemand die op een kruik zit.... Wie volgt? — Sergeant, let op dien vlegel!”....

Na deze duidelijke telegrafist-kantoorbediende-definitie werd Jaapjelief aan de bijzondere zorgen van den sergeant toevertrouwd.

De sergeant had een bijzondere manier van „opletten”.

Als ge weet: **Victoria-Water** heeft reeds jarenlang de faam, Waarom geeft ge dan Uw geld nog voor een drank van minder [naam?

Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, Slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

Deze gegradueerde was belast met het meten der verschillende kandidaten.

t Was een heel stellige, dat voor dit doel in een zaalhoek stond opgeslagen.

Langs een dikken balk welke loodrecht op een soort schavotje stond, kon een blok hout op en neer bewogen worden....

Met een kort handgebaar werd de-nieuwe-big-waar-op-gelet-moest-woorden verzocht op het platform plaats te nemen.... Het blok in de hand klom de sergeant, zelf niet al te groot van stuk, langs een trapje bij den meter omhoog. Toen lief hij met een grijnslach het blok vallen, schreeuwde de maat naar den strengen meneer-in-burger-met-het-groote-boek....

Jacob zei geen woord — voelde nauwelijks, dat het sergeantje hem een lichte hersenschudding had willen bezorgen....

Plotseling werd er gefloten — een vroolijk, aardig wijsje.

„Stilte daar!”....

De ouwe had gesproken — en....toch hield het gefluit aan....

„Niet fluiten hier!”....

Even een gegrikk in den nog niet onder-vraagden hoek.... Eerst zachtjes, toch door-dringend, ging de fluit door....dan luider, snerpender, krachtiger....

„En van je hela-hola”....

De strenge-met-de-oogen was opgestaan — hij bulderde nu:

„Wie van jullie heeft de brutaliteit te fluiten, als ik het verbied?”

Het bekende adres voor prima Optiek

Amstel 210

's Avonds na 8.30 gesloten

ook in dienst geweest.... t Was een heerlijke tijd.... Nog al een lieve jongen, die Jaap!”

Daar had het echtpaar nu toch bijna ruzie om gekregen!”

De gewichtige dag was aangebroken. Ma had haar zoon met alle geweld zelf naar het locaaltje willen brengen — en alleen de pertinente bewering van Jaapje-lief, dat hij dan niet zou gaan en liever zich als deserteur een kogel door het hoofd zou laten jagen, had haar er van teruggehouden, dit goede voornemen ten uitvoer te brengen.

Het afscheid thuis was allerhartelijkst en hoe-wel moeder tranen met tuiten huilde trok Jaap welgemoed — dankbaar voor zijn vrijen dag en het mooie weer —, alleen naar het stationnetje.

Daar werd hij met een hoera-tje ontvangen.... „Ha Jaapie, moet je ook?”....

„Jullie allemaal?”

Jacob was hoogst verwonderd, dat de jongens, waarmee hij op de dorpsschool geweest was, bijna allen voor de keuring moesten. — Daar was Karstens en Kamerling en Kever en Kraaien-beek en Kappelhof — allemaal K's....

Nou, die kleine Kever had vast de maat niet — die kon wel weer naar huis gaan. Toch wel gezellig, dat die er ook bij was — een lollig kereltje kon dat wezen.

t Kon bij die keuring een gezellige boel worden....

En t werd een gezellige boel!

Ze waren eerst in de groote zaal geweest — een zaal met een heusch tooneel, waar ook een piano stond. Kever had al dadelijk ruzie gekregen met een tooneelknecht-kellner toen hij „om voor het

EEN WONDER DER TECHNIEK

EN ONGEKEND MUZIKAAL

GENOT ZIJN DE VOLGENDE

OPNAMEN OP:

Musica
RECORDS.

GEPEELD DOOR HET NIEUES SYMPHONIE ORCHESTER TE BERLIN:

7de Symphonie, A-Dur. (v. BEETHOVEN.)
Compl. op 4 dubbelz. records 30 cM. à totaal f 14.40

9de Symphonie, (v. BEETHOVEN) met vocaal kwartet en slotkoor der Staatsopera te Berlijn.
Op 7 dubbelz. records 30 cM. à totaal f 25.20.

Verkrijgbaar bij:

„Vennootschap POLYPHON”

AMSTERDAM

Leidschestr. 6 - Tel. 35154

Als eenig antwoord floot er iemand: „Houdt er den moed maar in”....

„Jij bent het!.... Bij de cavalerie deel ik je in, als je je hier niet behoorlijk kunt gedragen! Ezelskop!”....

De oude heer zag paarsrood van woede en drift. De sergeant voelde spijt dat hij dien lamzak het blok niet nog harder op den kop had laten vallen....

De andere jongens-van-het-dorp — heel oneerbiedig — grijnsden, stootten elkander met glunderende gezichten aan.

Jaapje trilde op zijn kousen. „Goeie hemel.... cavalerie!.... Hij was als de dood voor een paard....” t Kostte hem moeite de tranen in te houden!....

Louter van zenuwachtigheid glimlachte hij. Toen was de ouwe niet meer te houden.... „Eruit — eruit jij! — Je zal wachten, tot de laatste geweest is — eruit zeg ik je!”....

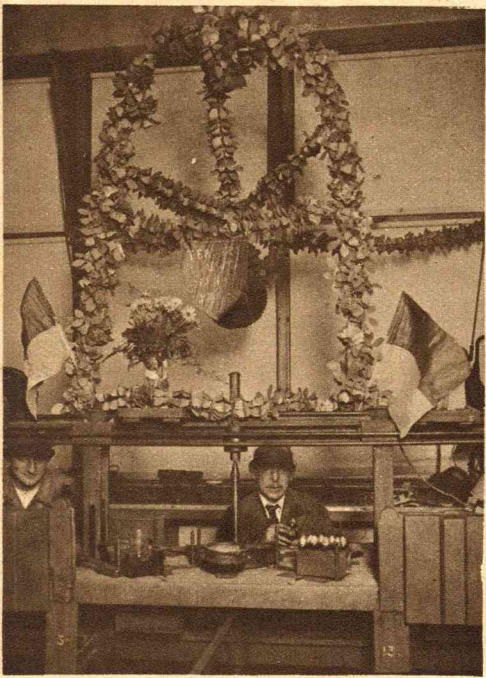
Als Jacob niet zoo schielijk aan dit bevel voldaan had, zou de man hem zeer zeker het zaaltje uit-gegooid hebben. Nu bukte de arme Jaap zich, greep zijn schoenen en vloog naar buiten — in angst en beven....

Toen hij in den tuin kwam — in eindeloze verveling wachtend op de laatste beurt — bemerkte hij een loodgieter, die hoog op het dak een lustig deuntje floot — als ware hij een lijster....

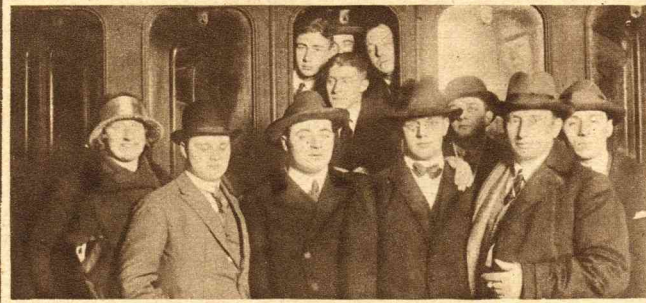
Ik kan den nieuwsgierigen lezer nog mededeelen, dat mijn neef Jacob Kapsenberg, zeer tot zijn eigen genoegen en tot overgroote vreugde van Mama, afgekeurd werd.

Maar het was vreeselijk laat geworden voor hij dien keuringsdag thuis kwam!

STADSNIEUWS

De heer M. Leger heeft het feit herdacht dat hij 50 jaar als diamantbewerker werkzaam is, waarvan 30 jaar bij de firma Asser. De jubilaris in de fabriek, voorde schijf.

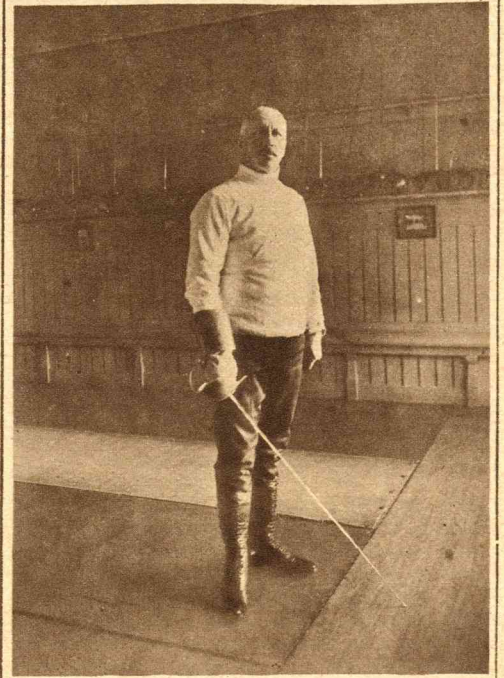
Onze zwimmers naar Parijs. Het sterke 7-tal van het IJ, voor het vertrek naar Parijs gekiekt, waar het o.a. tegen de Europeesche kampioenen zal uitkomen.

De heer W. Vroom, grondlegger der firma Vroom en Dreesmann, die alhier is overleden. Hij was algemeen gezien om zijn grooten weldadigheidszin.

De heer A. J. Wolter, als opvolger van Prof. van de Waay benoemd tot prof. aan de Rijksacademie voor Beeldende Kunsten.

G. Giandomenici, de bekende schermmeester herdenkt 31 Januari den dag waarop hij voor 40 jaar te Rome zijn brevet behaalde, als professor d'Escrime.

Het 20-jarig bestaan van den Amsterdamschen Volks-Voetbalbond is vgevierd met een huldiging van het bestuur en officials door de aangesloten vereenigingen. Hierboven het bestuur. Zittend in het midden de heer G. J. Jolink, bondsvoorzitter.

Den 19den dezer maand was het zestig jaar geleden, dat te Amsterdam de Surinaamsche Bank werd opgericht. Dit jubileum van deze bekende instelling was aanleiding dat de heer mr. dr. C. F. Schoch, directeur van de bank (zittend) zeer veel bloemen had in ontvangst te nemen.

Zondag j.l. werd door de Vereeniging van fokkers en liefhebbers van Duitsche Herdershonden, afdeling Amsterdam, een wandeltocht met de honden georganiseerd, die onder leiding van den heer G. Möller plaats had. Hierboven een foto van het vertrek van het Kleine-Gartmanplantsoen.

ONS KINDERHOEKJE

ALLE VIER UIT EEN STUK
VRIJ VERTAALD UIT HET DEENSCH
VAN CARL EWALD

DE GESCHIEDENIS VAN DE STEENKOOL.

„Ik was eens de fierste boom in het woud...”
 „Wat... jij ook al?” zei het hout spottend.
 „Dat moet dan wel een zwarte boom zijn geweest; kolossaal!”

„Je schijnt zoo graag te lachen, jij!” zei de steenkool, boos. „Maar weet je wel, dat het heel dom staat, om altijd maar te gieren over wat je niet begrijpt. Heusch, je zult nog lachkramp krijgen, voordat mijn geschiedenis ten einde is, dat voorspel ik je.”

„Verder,” zei de cokes.

„Ja, dat is licht gezegd, maar moeilijk gedaan,” vervolgde de steenkool. „Nu mijn vertelling zoo ver teruggaat, is er zeker geen van jullie, die er maar een sikkepitje van begrijpt.”

„Ja, ik toch wel,” zei de cokes.

„Zoo?” vroeg de steenkool, ongeloovig. „Het is anders niet bijzonder geschikt voor zwakke zenuwen. Hoor maar! Misschien is het 't best, als ik jullie maar dadelijk vertel, dat ik uit Engeland ben, en dat ik, op mijn reis hier heen, door het bosch kwam, waar de brandhout-beukeboom en de turf-berk waren. Ik houd er niet van, om kwaad te spreken, van wat dan ook, en vooral als het lager is in rang, dan ik. Maar het was een ongelukkig zoodje, dat. Dan hadt je het eens moeten zien, toen ik nog boom was. Toen waren er pas bosschen. Maar dat is ook al honderden, duizenden jaren geleden.”

„Dat is een leugen,” zei het brandhout.

„Dat is waar,” zei de cokes.

„Het doet me genoegen, dat de cokes mij gelooft, ofschoon ze er niet meer grond voor heeft, dan 't brandhout voor het tegendeel. Geen van jullie heeft het gezien. Het bosch, dat er toen was, is nu weg... heelemaal weg. Er is niets meer van over, dan: steenkolen. Terwijl er nog beuken en berken zijn, bij de vleet.”

„Verder,” zei de cokes.

„In zulk een bosch, was ik de fierste boom: een varenboom. Tegenwoordig heeft men ook nog wel van die lage planten, die men varens noemt.... De hemel mag weten, waar die van afstammen. Ik was een boom, met hoogen, machtigen stam en breede kruin. Het heele bosch bestond uit zulke boomen. En de menschen.... er waren daar nog geen menschen, toen. Zelfs geen vogels of herten of beren of hoe ze ook heeten verder.

Sinds die dwergvarens er zijn gekomen, is alles minder geworden, hier op aarde. Er leefden enkele ontzettend groote otters op de klippen, andere dieren van dezelfde soort zwommen in de meren; weer andere vlogen in de lucht.

Ik weet volstrekt niet, hoe ik ze jullie zal beschrijven.... zoo zag ik op mijn reis hierheen een klein dier, dat zich op een steen in de zon zat te koesteren en dat men een pad noemde. Denk je die nu eenige duizenden malen zoo groot, en met een vreeselijken muil, vol spitse tanden.... dan heb je eenig idee van de kolossen, die mij omringden, in mijn jeugd.”

„Dat is nog pas eens een geschiedenis,” zei de turf met diep ontzag.

„Daar stond ik nu,” vervolgde de steenkool. „Mijlen ver bedekten we het land. Maar dat is waar ook.”

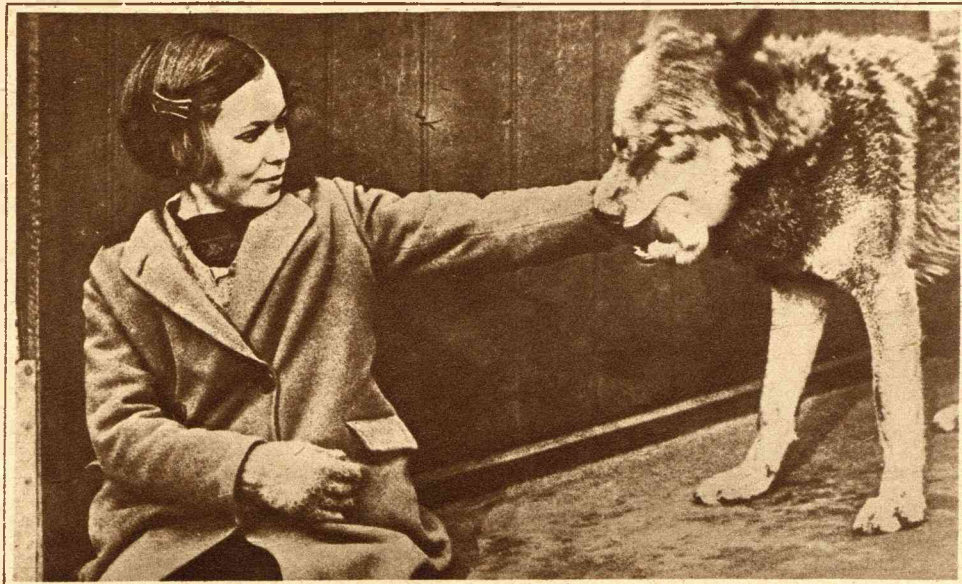
De steenkool hield even op en zuchtte.

„Verder,” zei de cokes.

„Ja,” zei de steenkool. „Maar jullie weet niet eens, wat het: „land” toen beteekende. En het is mij ook onmogelijk, je dat duidelijk te maken. Het was heel... heel anders dan nu. Maar dat zal ik eenvoudig overslaan... Ik kon niet nalaten te lachen, toen de turf vertelde van het meer, waar hij inviel. Lieve hemel, wat een vieze poel moet dat zijn geweest. Neen, zie je! toen ik daar nu in het bosch stond, voor honderden, duizenden jaren geleden, kwam er een aardbeving. Dat was niet zoo maar een storm, die een paar armzalige takken afrukte en daarmee uit.... neen, de aarde dreunde

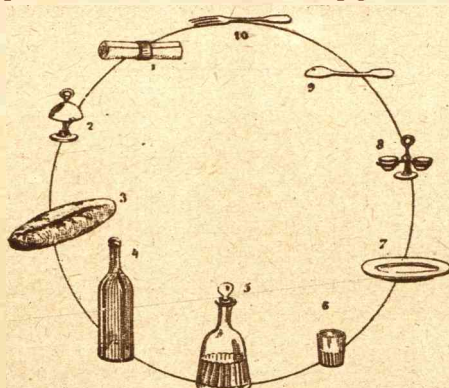

De kleine Daphne Denny, een Londensch schoolmeisje, schijnt op allerlei dieren een invloed uit te oefenen, zooals maar weinig menschen bezitten. In den Londen-schen dierentuin heeft zij dan ook onder de wildste dieren vele vrienden. Op ons bovenste plaatje zie je, hoe gemoedelijk zij omspringt met haar bijzonderen vriend, den beer, en op het onderste, hoe vertrouwelijik zij is met den tienjarigen wolf.

HET GEDACHTE VOORWERP.

Een gezellig spelletje kan je doen door 10 voorwerpen op tafel in een vrij wijden kring te leggen. Je vraagt aan iemand een van de voorwerpen in zijn gedachten te nemen en een ander voorwerp aan te wijzen. Van dit laatste voorwerp af moet ge den persoon dan zooveel laten tellen, dat hij vanzelf eindigen zal op het voorwerp dat hij 't eerste gedacht heeft. Ge moet daartoe de voorwerpen een nummer geven n.l. 1 bovenaan en vervolgens naar links tot 10. Als het aangegeven voorwerp

b.v. 5 is, dan laat je hem tellen tot $10 + 5$ of $20 + 5$. (Je telt bij het aangewezen voorwerp altijd 10 of een veelvoud daarvan op.) Hij moet echter in zichzelf tellen en van het opgegeven getal (hier dus b.v. 15) het nummer aftrekken van het in gedachten genomen voorwerp. Je wijst de voorwerpen in tegenovergestelde volgorde als die der nummering aan, de betrokkene telt in stilte, en als hij dan het einde (in ons voorbeeld dus 15 of 25) bereikt heeft, zal hij juist bij het in gedachten genomen voorwerp zijn. Voor hem die het niet kent, is dit een raadselachtig kunststukje.

letterlijk, en scheurde; de rotsen spleten; alles werd gekneusd of vaneen gereten; het vuur sloeg uit den grond en eindelijk kwam de zee en overstroomde het al.”

„Ontzettend!” riep de turf.

„Ja,” zei de cokes.

„Daar lag ik nu,” vervolgde de steenkool. „Vergeeten, begraven in zand en leem, of wat het wezen mocht. Ik had niet het flauwste vermoeden van wat er daar boven mij, in de wereld, voorviel in die honderden, duizenden jaren, die er verliepen, totdat ik weer te voorschijn kwam. Alleen kon ik aan alles zien, dat het sterk achteruitgegaan was, sinds dien tijd.”

„Dank je, dat kennen we,” zei het brandhout. „Zoo praten alle oude menschen. Ik herinner me nog, dat er eens twee bejaarde dames in mijn schaduw zaten, die er over uitweidden, wat een allerliefste meisjes zij toch wel geweest waren, in haar jonge jaren.”

De steenkool zweeg even.

„Verder,” zei de cokes.

„Ja zeker. Ik moest eens even nadenken. Het is zoo vreemd voor mij, zie je, zoo voortdurend van menschen, en oude dames en meisjes te hooren spreken, want ik weet er niets van, ofschoon ik wel honderd keer zoo oud ben als de oudste van hen. Nu. Daar lag ik dan, en niemand kan zich voorstellen, hoe ik verdrukt werd, door al wat er op mij lag. Ik ontbrandde... niet met zoo'n klare, heldere vlam, die kalm omhoog stijgt, zooals het hout brandt, maar met een flinkerend, razend licht, dat mij heelemaal veranderde. Alles, wat er aan kracht en leven in mij was, ging op in dat moedwillige, waanzinnige iets, waar onmogelijk een voorstelling van te geven is, maar dat „gas” heet.”

„O ja!” zei de cokes en toen begon ze erbarmelijk te weenen.

„Zie je: ik wist het wel; mijn geschiedenis is te aangrijpend voor je zenuwgestel,” zei de steenkool.

„Toe.... ga.... ver.... der,” zei de cokes, met horten en stooten.

„Ik denk, dat in die honderdduizend jaar, dat ik daar lag, de aarde veel keeren hooger en lager is geworden, en de zee haar ook al menigmaal overstroomd heeft. Maar daar weet ik niets van, natuurlijk. Op een goeden dag echter zag ik dan die menschen, waar jullie het zoo druk over hebt, voor het eerst. Ze groeven gangen in het veld, waar ik lag; lange, diepe gangen; en toen hakten ze mij en anderen los uit de laag, die wij vormden, en heschen ons op in manden. Een heele boel van hen bezweken onder dien arbeid,

want, als wij lucht kregen, ontsnapte het gas in ons, en dat scheen heel schadelijk voor hen te zijn. Als er maar 'n vonkje bij ons kwam, sprong het gas met zó'n knal te voorschijn, dat alles in stukken vloog, en allen, die in de gangen waren, of onmiddellijk gedood, of bedolven werden.”

„Och ja.... dat gas....” snikte de cokes en schoof al op en neer, of ze het niet meer uit kon houden van de pijn.

„Nu ben ik er dadelijk,” zei de steenkool, „want de rest van mijn geschiedenis kent iedereen. Zoodra de menschen mij ontdekten, werd ik hun van onbeschrijfelijk groot nut. Ik werd 's werelds voornaamste brandstof. Ik drijf alle fabrieken der aarde, alle spoortreinen, stoomboten, kortom alles. Ik heb zooveel hitte in mij, als geen ander. Van mij komt het gas.”

„Het gas! o, het gas!” Dat was de cokes weer, die jammerde.

„Zoo is nu mijn geschiedenis,” zei de steenkool. „Ik denk wel, dat die alle andere te niet doet.”

„Dat is zoo,” zei de turf.

„Zeker zal het ook wel de laatste zijn, die wij krijgen,” zei het brandhout, „want de cokes ziet er niet naar uit of zij in staat is tot geregeld vertellen.”

„Ja, ja, vast,” zei de cokes. „Laat me maar even bekomen, dan zal ik tenstotte ook mijn geschiedenis verhalen.”

DE VROUW EN HAAR RIJK

HET CEINTUURTJE.

We leven tegenwoordig in een z.g.n. ceintuurlooze mode, wat echter niet — zooals men op het eerste gezicht zou denken — beteekent, dat er aan de dameskleeding geen ceintuurs meer voorkomen. Integendeel, men ziet in alle modemagazijnen 'n overvloedige keuze in dit artikel; zóó zelfs, dat men eerder zou denken dat het een der aller-eerste noodzakelijkheden der hedendaagsche mode is. Ook voelt niet één vrouw zich volmaakt gelukkig als ze zich niet van een exemplaar dezer aanminnige bibelots heeft meester gemaakt. En toch... we leven in een ceintuurlooze periode. Hoe kan dat nu?

Men vatte de uitdrukking niet al te letterlijk op, dan zal men zien dat de ware stand van zaken in het midden ligt; want zooals altijd is mode nog de wispelturige vrouw en staat ze voor het eene kleedingstuk oogluikend toe, wat ze voor een ander ten strengste verbiedt. Zoo ziet men thans aan niet één mantel nog een ceintuur, noch is de lengte door een naad, een band of iets anders dat aan een ceintuur herinnert, onderbroken — met uitzondering van die modellen, welke voor sportieve doeleinden gemaakt zijn. Ook hebben japonnen in vele gevallen geen ceintuur en met name die welke bij haute chique gelegenheden gedragen moeten worden. Maar dan volgt er een andere categorie, 'n sober driedeelig costuum, of de aparte japonnetjes voor dagelijksch gebruik, die vanzelfsprekend bijna voorbeeldeloos eenvoudig moeten zijn — deze allen hebben in de meeste gevallen nog de ceintuur en niet zelden zelfs als eenige garnering. Zonder dit geestige ornament zouden ze tot iets „on-afs” vervallen. Laten we dus dankbaar zijn dat Hunne Hoogmogenden in Parijs ons goedig de ceintuur nog hebben gelaten voor onze toch reeds zoo kale foudraaltjes, die we thans japonnen heeten.

L'HISTOIRE, QUI SE RÉPÈTE....

Wanneer hebben de vrouwen pagekopjes gedragen? Op die vraag geeft de Engelsche Egyptoloog Arthur Weigall antwoord in een door hem geschreven boek, het antwoord namelijk, dat de dames aan het hof van de Farao's reeds in het jaar 1000 voor Christus de aantrekkingskracht hebben gekend, welke kortgeknipt vrouwenhaar op de mannen uitoefent. En de oud-Egyptische vrouwen waren in dat opzicht veel moderner dan de dames uit het oude Rome, die zich tevreden stelden met het in ieder geval nog tot over den nek omlaag reikende „Titushoofd”.

De dames van het Nijl-land droegen het haar op het achterhoofd zeer kort, zooals tegenwoordig mode is. Dikwijls hadden zij evenwel dat pagekopje verborgen onder een deftige pruik, waarmede zij meestal op afbeeldingen zijn voorgesteld. Maar Weigall heeft onder de vele modedames, wier afbeeldingen, na 3000 jaar, nog behouden gebleven zijn, er een ontdekt met een volslagen pagekopje. Het is een mevrouw Takusret, die in 945 v. Chr. te Bubastis woonde. Weigall noemt haar een typeerende schoonheid van haar tijd en haalt een groot aantal voorbeelden aan, om te bewijzen, dat de dame uit het oude Egypte zich bijna zoo kleedde als onze dames.

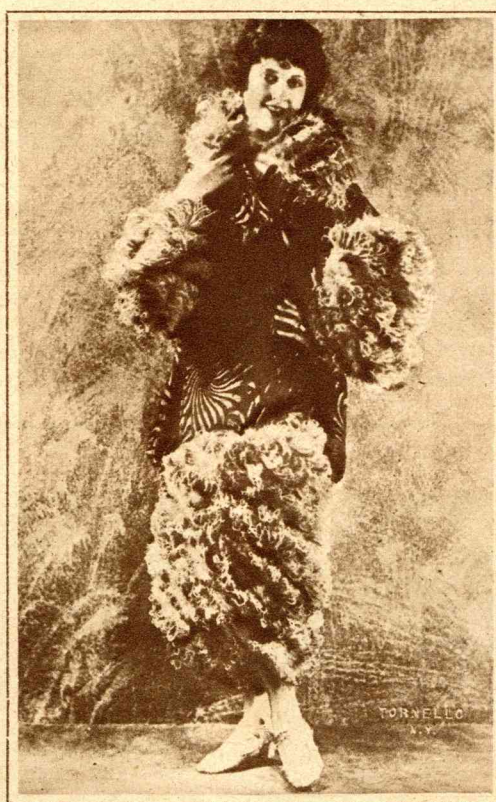
Het schoonheidsideaal heeft in het rijk der Farao's in den loop der eeuwen weinig veranderingen ondergaan. Het was een mode, die volstrekt op slankheid was gebaseerd en weelderige gestalten, zooals te zien zijn op schilderijen van Rubens, zouden nooit of nimmer den bijval van een Egyptisch heer hebben geoogst. De Egyptische vrouw, die, in den tijd toen de piramiden werden gebouwd,

ONZE HOEDEN

De vorige week lieten we 'n paar mantel-modellen van de Riviera-mode zien, om de ontwikkeling van den smaak te toonen, die in het nieuwe seizoen de richting misschien zal aangeven. Dezen keer geven we eens een paar voorbeelden van de hoedjes, die in Europa's lusthof op het oogenblik gedragen worden. Van ontwikkeling van den smaak valt hier eigenlijk niet te spreken, daar nog steeds het kleine, kokette model behouden blijft. Men ziet nog steeds veel Kasha, wit Kasha met rood en met blauw. met leer ook. Strooien hoedjes verschijnen ook weer. Ons eerste modelletje is uit zwart bengalsch stroo met Delftsch-blauw lint gegarneerd. De shawl is in dezelfde tint gehouden. Dan volgt een lichtgeel hoedje in picot-stroo, met een zeer bewerkelijke lintgarneering en groote steenen spelden. Het rood tagal-strooien hoedje onderaan is afgezet met peau de suède in dezelfde tint, rijk bewerkt met geheel in licht tagal-stroo met een eenvoudige fluweelen lintversiering.

op een correct uiterlijk gesteld was, moest er zoo slank uitzien als de hedendaagsche Parijzenaarster.

STRUISVEEREN!

Een heel bijzondere zijden mantel, waarvan kraag, manchetten en onderkant breed met struisveeren bezet zijn.

Haar gewaden waren geheel gesneden naar zulk een figuur, het waren

zeer nauw aansluitende foudralen, die eveneens met de tegenwoordige mode overeenstemmen.

Slechts in één opzicht mag de hedendaagsche dame haar oud-Egyptische zuster niet tot voorbeeld nemen: wat het schoeisel aangaat.

De Egyptische vrouw hechtte geen waarde aan een kleinen voet, haar voeten waren groot en hoekig, maar daartegenover bezaten die voeten een natuurlijke evenredigheid, die de hedendaagsche dame dikwijls niet zou kunnen vertoonen, indien zij het zou wagen, zich zonder schoenen te laten zien. Eksteroogen en kromme teenen waren toentijds onbekend.

Over het algemeen zal men den Egyptoloog gelijk moeten geven, als hij beweert, dat een van de priesteressen, die in den vorm van mummies, uitstekend geconserveerd, in het Britsche Museum te Londen liggen, als zij weer tot leven opgewekt konden worden, kalm in een slijk restaurant zou kunnen plaats nemen, zonder door haar toilet in het oog te loopen. De oud-Egyptische mode is juist het modernste wat er bestaat, zelfs wat het pagehoofdje aangaat.

RECEPTEN.

APPELPANNEKOEK.

125 gr. meel, 2 d.L. melk, 3 eieren, 80 à 100 gr. gesnipperde appelen, 100 gr. suiker, 80 gr. boter, zout.

De gesnipperde appelen met 2 lepels suiker bestrooien en 20 min. laten staan. Roer het meel met de melk, de eieren en het zout tot een gladde massa en voeg de appelen er bij. Laat de helft van de boter warm worden in de pan, doe het beslag in de pan en laat het langzaam bakken. Als ze aan den onderkant bruin is, keer de koek om, doe de rest van de boter er bij en bak ze ook aan dien kant bruin. Bestrooi ze met suiker en laat ze nog even aan beide zijden bakken. Niet droog en niet hard laten worden.

JULIANA-VLA.

1 L. melk, 100 gr. suiker, 60 gr. maizena, 1/2 stokje vanille, 1 ei, 4 sinaasappelen.

De melk met de vanille en de suiker aan den kook brengen. De maizena met het ei en wat lauwe melk goed dooreen mengen en daarbij steeds roerende, wat van de kokende melk. Is de massa warm, dan steeds roerende, bij de kokende melk doen. Al roerende 5 minuten doorkoken. Dan de vla laten bekoelen, telkens roeren, opdat er geen vel op komt. De helft in de vlaschaal doen en daarop de in partijen of schijven verdeelde sinaasappelen. Met suiker bestrooien en daarop de rest van de vla.

De schotel met de rest van de sinaasappelen garneren.

WEET GE....

Weet ge.....

dat verlake schoenen barsten, wanneer men ze in een koude kast wegsluit — in een warme kast dus bewaren en insmeren met slaolie.

Weet ge.....

dat ge spenen, slangen, ringen enz., wanneer ze hun elasticiteit verloren hebben, in een mengsel van 2 deelen water en 1 deel amoniak moet leggen gedurende een half uur — spenen na deze behandeling goed uitspoelen.

Weet ge.....

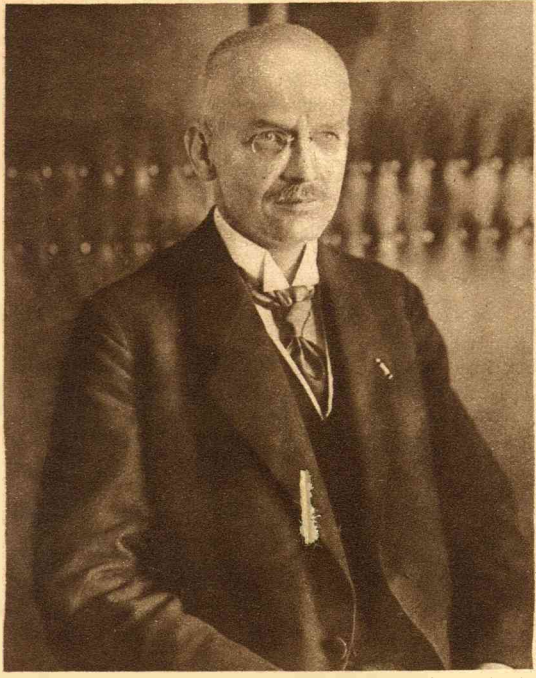
dat zilverdraad of filigrain weer als nieuw worden door ze te doopen in geest van salmiak, met water na te spoelen, op 'n warme plaats in zaagsel te drogen en vervolgens af te borstelen.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40. Telefoon No. 43421. AMSTERDAM.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourse 60 ct.)

WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

Dr. LUTHER.
die als opvolger van Dr. Marx tot Duitsch Rijkskanselier is benoemd.

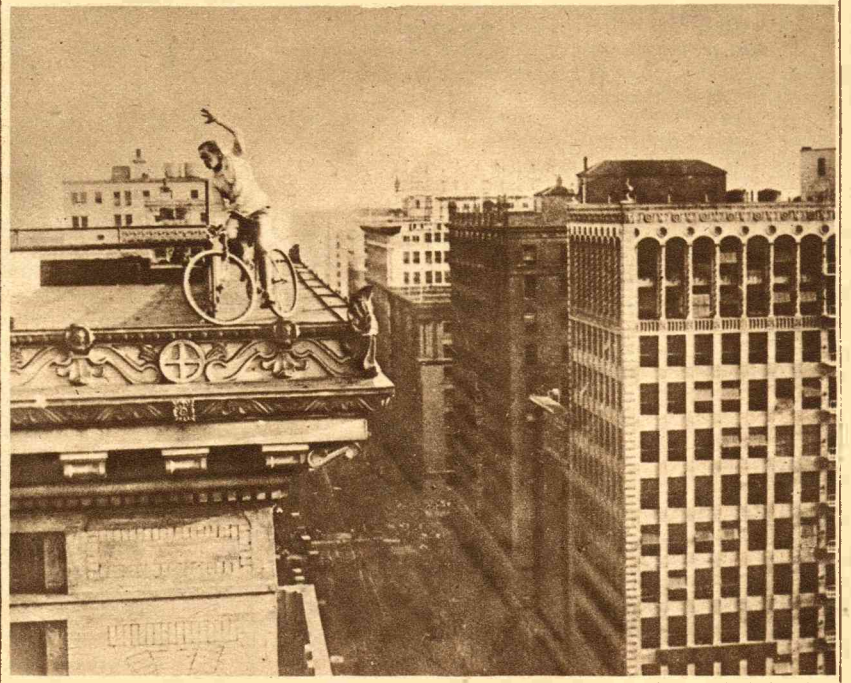
PATRIARCH TICHON.
die tengevolge van een hernieuwden aanslag op zijn leven ernstig ziek is.

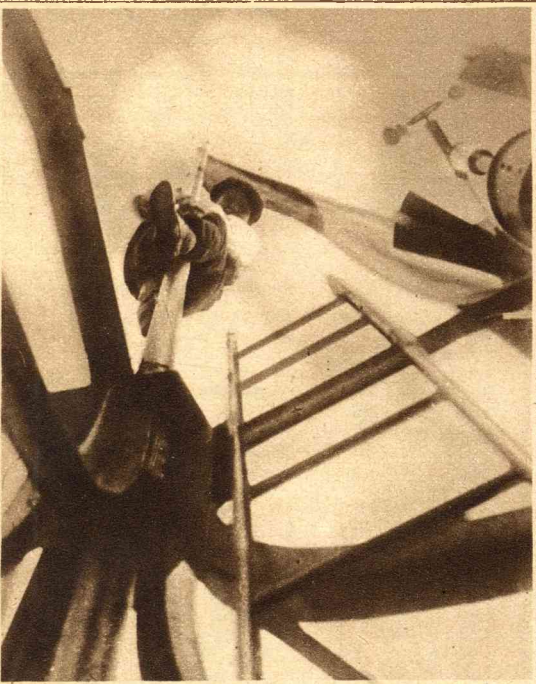
FRANK B. KELLOGG.
die den afgetreden Staatssecretaris der Ver. Staten is opgevolgd.

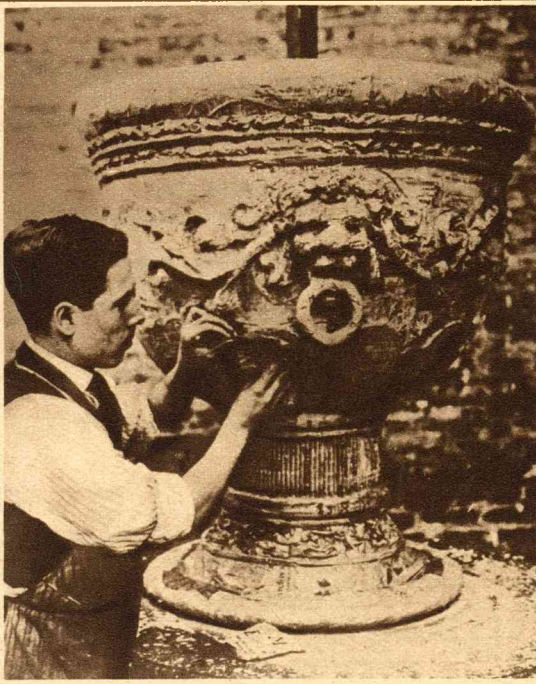
OM VAN TE WATERTANDEN.
Een bal op het ijs in St. Moritz. Voor de muziek wordt gezorgd door een pianist, die met zijn piano op een slee zich eveneens op het ijs bevindt.

EEN GEVAARLIJKE BROODWINNING.
Een acrobaat, die op het randje van het dak van een wolkenkrabber te Los Angeles op een fiets zijn kunsten vertoont voor een filmopname.

NOG EEN GEVAARLIJK BAANTJE.
Een werkmán, die op het uiterste puntje van den Eiffeltoren bezig is de daar waaierende vlag te vernieuwen.

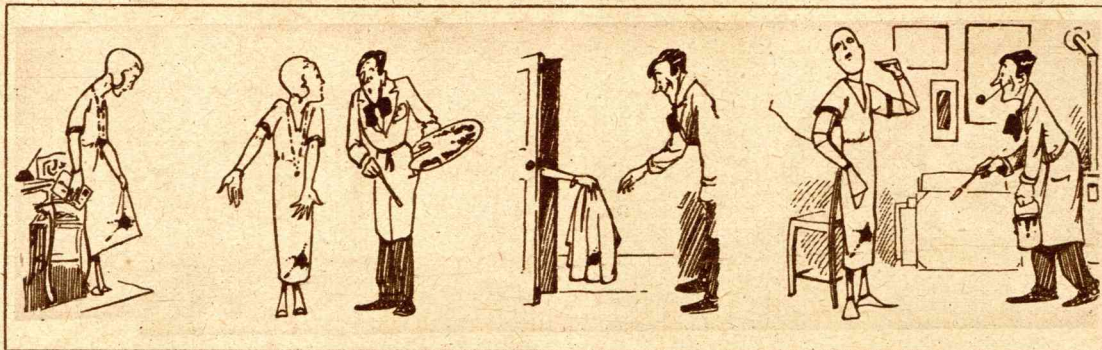
WAT ER VAN PAPIER TE MAKEN IS.
Een jonge man uit Newark, die in zijn vrijen tijd uit in vloeibare lijn geweekte kranten deze vaas heeft gemodelleerd.

WINTER IN CANADA.
Een klein Canadeesje, dat met zijn eigenaardige Canadeesche sneeuwschoenen blijkbaar zeer in zijn schik is.

DE LAATSTE BLADZIJ

De vrouw van den artiest, of, noodzaak

Mijn nieuwe japon, onherstelbaar vernield.

Kijk eens, mannie, mijn nieuwe japon!

Probeer eens of je de vlek er uit kunt krijgen.

Kom op, inspiratie!

ZIJN EERSTE COMPLIMENT.

De rechters hadden plaats genomen. Er stond een chauffeur terecht, beschuldigd van te hard rijden en ongelukkig voor den beklagde, was de rechter iemand die een vijand was van auto's.

Bijna alle aanwezigen wisten van de antipathie die de rechter koesterde jegens auto-bezitters en chauffeurs en spitsten zich al op stekelige opmerkingen.

„De politie-agent die u verbaliseerde,” begon de rechter, „zegt, dat u reed met een snelheid van vijftig kilometer.”

„Dank u,” zei de beklagde met een gelukkig lachje om den mond.

De rechter keek heel verwonderd en zei:

„U bent de eerste man dien ik hier voor mij krijg, die geen wrok schijnt te koesteren jegens den agent, die hem verbaliseerde.”

„Ja, ziet u,” was het antwoord, „het is ook het eerste compliment dat mijn oude, rammelende wagen ooit gekregen heeft.”

LANGZAAM.

„Drinkt u koffie?” vroeg de dokter aan een bejaarden patiënt.

„Ja,” was het antwoord.

„Koffie,” vervolgde de dokter, „is een langzaam vergift.”

„Ja, heel langzaam, daar hebt u gelijk in. Ik heb ze al zestig jaar lang alle dagen gedronken.”

LIEVER NIET.

„Zal ik je weer eens helpen met je sommen, Dolf?”

„Nee vader, hoeft niet. Meneer zei dat hij nog liever had, dat ik ze zelf verkeerd maakte.”

AFGEPOEIERT.

Hij: „Neemt u me niet kwalijk, maar u lijkt precies op een meisje dat ik ken.”

Zij: „En u lijkt precies op een man dien ik niet wil kennen.”

EN HOEDEN DUUR.

Vriend: „Wat was jij vol lof over den ouden hoed van je vrouw.”

Echtgenoot: „Ja, woorden zijn goedkoop.”

„Neen moeder, vader is gelukkig niet gevallen; daar hangt hij aan de goot!”

(The Passing Show.)

AANGENAAM.

„U zult 't wel prettig vinden dat uw dochter weer thuis is?” zegt de bezoeker.

Meneer O. W. glimlacht.

„En ô! Ze is op een heel deftige kostschool geweest in 't buitenland. 't Heeft een hoop geld gekost, maar nou is ze toch wat 'n fijne dame geworden. Ze kijkt moeder en mij haast niet meer aan... Ja, we zijn echt trotsch op haar.”

HET ZOU ER VAN AFHANGEN.

De reporter bezocht den honderdjarige voor een interview.

„En waaraan denkt u nou wel, dat u uw hoogen leeftijd te danken hebt?”

„Het is nog niet uitgemaakt, meneer,” was het antwoord. „Denkelijk aan de oude port van een bekende firma. Maar als de fabrikant van 't vleesch-extract meer geeft, dan komt 't door 't geregeld gebruik van zijn vleeschextract.”

is soms de moeder van de mode.

Hier, lieve, wees blij dat je man artiest is.

En zoo werd uit noodzakelijkheid een nieuwe mode geboren en een vlek werd een zegen.

(The Passing Show)

HET OVERSTEMDE GELUID.

Toerist: „Moeten we hier niet in de buurt van den waterval zijn, gids?”

Gids: „Zeker, mijnheer. Mag ik de dames verzoeken, een oogenblik niet te praten, dan kunt u het donderend geluid van den waterval duidelijk hooren.”

AU!

„Ik heb me er over verbaasd,” zei de nieuwe dominee, „dat uw man midden onder mijn preek opstond en de kerk uitliep.”

„Nu u er toch over spreekt, dominee, zal ik het u maar zeggen: Mijn man is slaapwandelaar.”

MERCURIUS'

KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, Amsterdam - Tel. 47400

Speciaal adres voor kantoorboeken en agenda's voor het jaar 1925.

WAT HIJ ZOU DOEN.

„Wat zou je doen, als je vrouw dreigde, naar haar moeder terug te gaan?”

„Een kaartje enkele reis voor haar koopen.”

HET VERSCHIL.

Jansen: „Vrouwen zijn precies als kleine kinderen — ze willen alles hebben wat ze zien.”

Fransen: „Ja. Het eenige verschil is, dat zij het gewoonlijk ook krijgen.”

SAMEN DEELEN.

Een dief brak op het laatst der maand bij een student in.

De student ligt bedaard toe te kijken, terwijl de dief alles nasnuffelt. Op eens roept de jongeman: „Zeg, als je wat vindt, samen deelen hoor!”

GEVAAR.

„U bent zeker wel aan veel gevaren ontsnapt in uw loopbaan als zeeman, niet?”

„Niet aan zoo heel veel, juffrouw; ik ging niet meer dan hoog noodig was aan land.”

DE EENIGE MOGELIJKHEID.

Eerste dappere: „Als ik jou was, zou ik hem eens precies vertellen, wat ik van hem denk.”

Tweede dappere: „Hoe kan ik dat? De kerel heeft geen telefoon.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

GEEN VOORDEEL.

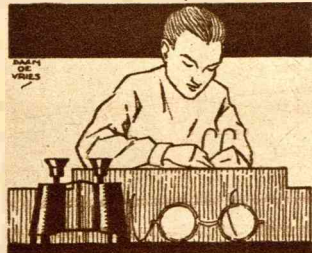
Zijnvrouw trachtte hem van het rooken af te krijgen.

„Kijk maar eens, man,” zei ze, naar een bericht in de krant wijzend, „daar staat, dat rooken zeer nadeelig is.”

„Onzin,” antwoordde hij. „Zie ik er ziek uit? Ik ben vijftig jaar en nog zoo sterk als een paard.”

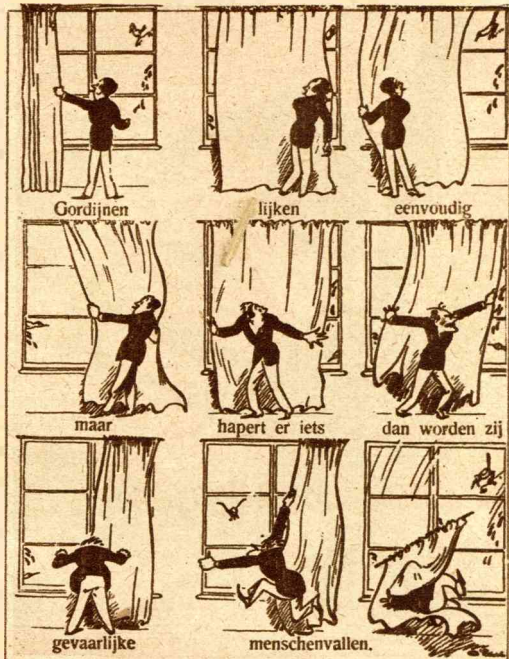
„Ja,” zei ze, „dat is wel zoo, maar als je niet gerookt had, zou je nu misschien al zestig zijn.”

VLUGGE VAKKUNDIGE REPARATIE

GEBRS. PRINS OPTICIENS

Kerkstraat 52 b/d Leidschestr.
Bilderijkstr. 88 b/d Clerqstr.
Tolstraat 93 b/d v. Woustraat
AMSTERDAM

(The Passing Show)